

ע"פ 37896/07 - שוקי משעול נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים לפני כב' השופטים: י' נעם, כ' מוסק ו-מ' בר-עם
ע"פ 37896-07-12 שוקי משעול נ' מדינת ישראל
עפ"ג 10895-10-12 מדינת ישראל נ' שוקי משעול
המערער בע"פ 37896-07-12-10895 ע"י ב"כ עו"ד מ' רובינשטיין
המשיב בערעור בעפ"ג 10895-10-12-12-10895 ע"י ב"כ עו"ד מ' רובינשטיין
נגד
המשיבה בע"פ 37896-07-12-10895-10-12-12-10895
המערערת בעפ"ג 10895-10-12-12-10895
מצד אחד
מצד שני
באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)

פסק דין

השופט כ' מוסק:

1. לפניו ערעור המערער על פסק דין (הכרעת הדין וגזר הדין) של בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' שירזלי) בת"פ 2928/06, מיום 2.9.12, וכן ערעור שכגד המופנה אף ורק נגד גזר דין של בית המשפט (המערער והמשיב בערעור שכגד "יקרא להלן": **"המערער"**; המשיבה בערעור והמערערת שכגד "יקרא להלן": **"המשיבה"**).

2. במסגרת הכרעת הדין מיום 10.5.12 הורשע המערער במספר עבירות כדלקמן:

א. הפרת סודיות, עבירה בגין ל██עיף 142 לחוק מע"מ, התשל"ו-1975 (להלן: **"חוק מע"מ"**)
(ריבוי עבירות).

ב. מרמה והפרת אמונים, עבירה בגין ל██עיף 284 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **"חוק העונשין"**)
(ריבוי עבירות).

ג. פגעה בפרטיות, עבירה בגין ל██עיף 5 ו██עיף 2(7) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981
(להלן: **"חוק הגנת הפרטיות"**) (ארבע עבירות).

ד. קבלת דבר במרמה, עבירה בגין ל██עיף 415 רישא לחוק העונשין (פרט אישום אחד).

ה. ניסיון לקבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיפים 25 ו-415 לחוק העונשין (שני פרטי אישום).

3. במסגרת גזר הדין מיום 2.7.12 (והחלטה משלימה מיום 2.9.12) הוטלו על המערער העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 5 חודשים לרצוי בדרך של עבודות שירות (בניכוי 12 ימים בהם היה המערער נתון

עמוד 1

במוצר).

ב. מאסר על תנאי של 9 חודשים למשך שלוש שנים, וה坦אי הוא שהמערער לא יעבור עבירה על פי סעיף 142 לחוק מע"מ וסעיף 284 לחוק העונשין.

ג. 7 חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, וה坦אי הוא שהמערער לא יעבור עבירות לפי חוק הגנת הפרטיות ועבירה של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

ד. קנס כספי בסך 20,000 ₪ או שלושה חודשים מאסר תמורה. נקבע כי הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים.

4. הערעור שכגד הוגש אך ורק נגד גזר דין של בית משפט השלום.

א. כתוב האישום

5. בכתב האישום (המתוקן בשנית) ייחסו למערעור העובדות והאישומים הבאים:

א. באישום הראשון נטען, כי בתקופה הרלבנטית לכתב האישום היה המערער ממונה תחנות מע"מ תל אביב 1-2, והוא עובד ציבור כהנדרטו בסעיף 34Cd לחוק העונשין. במסגרת תפקידו הייתה למערער גישה למערכת המחשב של מע"מ ואפשרות לעין בנתוני העובדים הרשומים במע"מ תל אביב, בתחנות 1 ו-2 (להלן: "העסקים"). במועד שאינו ידוע למשיבה, במהלך שנת 2004, קשר המערער קשר עם גבי אפללו (להלן: "אפללו"), לפיו המערער יפר את חובת הסודיות החלה עליו וימסור לאפללו מידע מתיcki העובדים, לרבות שאפללו לא יציג איש מהעובדים אל מול רשות מע"מ. במהלך החודשים נובמבר 2004 עד ינואר 2005 הגיע אפללו למשרדו של המערער וביקש ממנו מידע אודות עובדים. המערער ביצע שאלות במחשב לצורך קבלת המידע והעביר אותן לאפללו. כן מסר לאפללו הנחיות בנוגע להגשת בקשה למע"מ בהתאם תיקים.

בתאריך 24.11.04, או בסמוך לכך, הגיע אפללו למשרדו של המערער במשרדי מע"מ, ברוח' יפת ביפו (להלן: "המשרד"). אפללו העיר למערער מספרי זיהוי של ארבעה עובדים, והמערער מסר לו פרטים הלקוחים מחשב מע"מ. במסגרת זו מסר אפללו למערער את מספר הזיהוי של עסוק בשם מ'. המערער ביצע שאלתה במחשב ומסר לאפללו כי אין לעסוק זה חובות לאחר שנקנות שהוטלו בוטלו. בנוסף, אפללו מסר למערער מספר זיהוי של העובדק ג'. המערער ביצע שאלתה, כאמור, ומסר לאפללו כי לעסוק חוב בסך של 17,000 ₪ למע"מ, ובמידה שישלים העובדק סך של 5,000 ₪, יותר המערער על תשלום יתרת החוב. בנוסף, אפללו מסר למערער מספר של חברה בשם ס. 82 בע"מ. המערער ביצע שאלתה אודות החברה ומסר לאפללו כי תיק החברה הועבר לתחנת רמלה והוגש כתב אישום נגד העובדק. כן מסר לו כי הנישום הפסיק להגיש דוחות מאז חודש ינואר. בנוסף מסר אפללו מספר עסוק של מש' מ'. המערער ביצע שאלתה אודותיו במחשב, מסר את מספר הרכב שבבעלות העובדק והציג שהעובד יגיש בקשה לביטול קנסות.

ביום 25.11.04, או בסמוך לכך, הגיעו אפללו למשרד המערער וביקש שהמערער ינסה לאתר במחשב אדם בשם נ' ה' המתגורר בחוילן או בראשון לציון. המערער עיין בתנותי מספר עסקים העונאים לשם זה, אולם לאחר שהוא שולח עסקים שעונו על התיאור, לא מסר לאפללו מידע.

ביום 5.12.04 הגיעו אפללו למשרד המערער ומסר לו מספר של חברת ב.א. אביזרי רכב בע"מ. לאחר בדיקה במחשב הציע המערער לאפללו כי העוסק יגיש בקשה להמרת המשפט לקנס מנהלי, המערער יטפל בכך ויבטל את הקנסות שהוטלו על העוסק. בהמשך לכך, אישר המערער שההליך הפלילי של העוסק יומר לקנס מנהלי. ביום 1.3.05 הגיעו אפללו בשנית למשרד המערער בעניין אותו עסק. המערער הודיע לאפללו כי אושר לעוסק לשלם קנס מנהלי, ובהמשך לפגישה בוטלו לעוסק קנסות בסך 15,000 ₪.

ביום 20.1.05 הגיעו אפללו למשרד המערער ומסר לו מספר זהה של העוסק י' כי המערער ביצע שאלתה במחשב ומסר לאפללו כי אין לעוסק תיק במע"מ.

בתאריך 26.1.05, או בסמוך לכך, הגיעו אפללו למשרד המערער ומסר לו את מספר זהה של העוסק מ' א'. המערער ביצע שאלתה במחשב ומסר לאפללו שה חובב המקורי של העוסק עמד על כ-300,000 ₪ אך כעת הוכפל הסכם.

ביום 6.1.05, או בסמוך לכך, הגיעו אפללו למשרד המערער ומסר לו מספר תיק של אטלי'ז י'. המערער ביצע שאלתה במחשב ואמר כי העוסק מסר צ'ק שלא כובד.

ביום 27.1.05, או בסמוך לכך, הגיעו אפללו למשרד המערער ומסר לו את מספר זהה של העוסק ד' ב' י'. המערער ביצע שאלתה במחשב ומסר לאפללו כי העוסק לא הגיע דו"ח לחודש אוקטובר וחובו עומד על 3,400 ₪ בצירוף ריבית וקנסות. המערער הנחה את אפללו כי על העוסק להגיש דו"ח על סך 0 ₪, וכן בקשה לביטול קנסות וריבית.

נטען, כי במקרים המפורטים לעיל פגע המערער בפרטיות העוסקים, הפר את חובת הסודיות המוטלת עליו ומסר-ID'אות אשר הגיעו לידי אגב ביצוע חוק מע"מ. כמו כן, עשה מעשה של הפרת אמונים.

ב. באישום השני נטען, כי במהלך השנים 2003-2005 ביטה המערער את רכבו האישי באמצעות סוכן הביטוח ליאור אסולין (להלן: "אסולין"), והוא זכאי להחזיר תשלום הביטוח ממוקם עבודתו. במועד שאינו ידוע למשבה, במהלך שנת 2003, קשר המערער קשר עם אסולין לקבל מהמדינה החזר הוצאה בשיעור גבוה יותר מפרמיות הביטוח אותן שילם המערער בפועל. במהלך שנת 2003 שילם המערער לאסולין סך של 5,600 ₪ עבור ביטוח מקיף לרכב, וסך של 2,023 ₪ עבור ביטוח החובה. אסולין הנפיק למערער פוליסת ביטוח מקיף כזאת בסכום של 8,800 ₪. ביום 27.1.03 או בסמוך לכך, הגיע המערער בקשה להחזיר תשלום הביטוח בסכום הפוליסה הכווצבת בסך של 8,800 ₪ וצירף עותק של הפוליסה הכווצבת לבקשתו. בהמשך לכך קיבל המערער החזר תשלום עבור ביטוח מקיף בסך של 5,452 ₪ בלבד. במעשהיו ניסה המערער לקבל במרמה סכום של 8,800 ₪, במקום סך של 5,600 ₪.

עוד נטען, כי במהלך שנת 2004 שילם המערער לאסולין סך של 4,845 ₪ עבור ביטוח מקיף וסך של 1,824 ₪ עבור ביטוח החובה. אסולין הנפיק פוליסת ביטוח מקיף כזאת בסך של 6,619 ₪. ביום 21.12.03, או בסמוך לכך, הגיע המערער בקשה להחזיר תשלום החובה בסכום של 1,824 ₪ ובתאריך 5.2.04, או בסמוך לכך, הגיע המערער

בקשה להחזיר הוצאות הביטוח המקיים על בסיס פוליסט הביטוח כוזבת בסך של 6,619 ₪. המערער צירף לבקשתו העתק הפוליסטה הכוזבת. בהמשך לכך קיבל המערער החזר כולל של 6,240 ₪, שהנו הסכם המקסימלי שנייתן לקבל עבור ביטוח חובה ומקיים יחד. נטען, כי בנסיבות אלו ניסה המערער לקבל במרמה סכום של 7,443 ₪, במקום סך של 6,669 ₪ שילם בפועל.

עוד נטען, כי במהלך שנת 2005 שילם המערער לאסולין סכום של 4,000 ₪ עבור ביטוח מקיים וסך של 1,458 ₪ עבור ביטוח חובה. אסולין הנפיק עבור המערער פוליסט ביטוח מקיים כוזבת בסך של 6,314 ₪. ביום 11.1.05, או בסמוך לכך, הגיע המערער בקשה להחזיר הוצאות הביטוח המקיים בסכם הפוליסטה הכוזבת, בסך 6,314 ₪ וביטוח החובה בסך של 1,458 ₪. המערער צירף לבקשתו העתק הפוליסטה הכוזבת. המערער קיבל החזר כולל בסך 6,000 ₪, שהוא הסכם המקסימלי שנייתן היה לקבל, ובכך קיבל במרמה סכום של 6,000 ₪ במקום הסכם שילם בפועל, בסך 5,458 ₪. לפיכך נטען, כי המערער עבר עבירה של קבלת דבר במרמה ועבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה.

ג. באישום השלישי נטען, כי עו"ד שמואל קלין (להלן: "קלין"), המציג בין השאר עוסקים הרשומים במע"מ, נמצא בקשרי יידיות עם המערער. ביום 2.3.05, או בסמוך לכך, הגיע קלין למשרדו של המערער. קלין מסר למערער מספר עסק של א' ב', וביקש לקבל פרטים אודוטוי. המערער מסר לקלין, כי לעוסק חוב למע"מ בסך 230 ₪ וכי דיווחיו החודשיים למע"מ הנם בסך 400-200 ₪ לחודש, ומהוחר מכירות העוסק עומדת על 82,000 ₪, זאת שעה שהמעערער ידע שקלין אינו מייצג את העוסק והוא מעוניין לפגוע בעסקיו. נטען, כי בנסיבות האמורים פגע המערער בפרטיות העוסק, הפר את חובת הסודיות המוטלת עליו ומסר ידיעות אשר הגיעו לידי אגב ביצוע חוק מע"מ, וכן עשה מעשה של הפרת אמונים.

ב. הכרעת דין של בית משפט השלום

7. במסגרת הכרעת הדין המפורטת והמנומנת סקר בית משפט השלום את התשתית הראיתית, ודן בהרחבה בכלול טיעוני הצדדים.

8. בית משפט השלום פירט תחילת את הליכי החקירה שהתנהלו בשנים 2004-2005, כאשר היחיד המרכזית במשטרת ישראל ניהלה חקירה סמויה נגד גורמים שונים ברשות המס, ובין היתר, פעולה על פי צוים להזנות סתר שניתנו נגד המערער וכן ביצעה פעולות עיקוב שונות. חומר החקירה נמסרו, כך על פי הכרעת הדין, לידי בא כוח המערער, כאשר בא כוח המערער העלה טענות שונות בגין תקוף את צווי האזנות הסתר וחוקיותם, זאת במסגרת הוגש בקשה לחשיפת ראיות חסויות וכן במסגרת תקיפת קובלות מסוימים שביקשה המשיבה להגיש כראה מטעמה, בטענה שאליה הושגו בניגוד לסודיות הקבועה בסעיף 142 לחוק מע"מ. כמו כן, התקיים בית משפט השלום לעתירה שהגיש המערער לביטול כתוב האישום ובמסגרת זו טען כי תחילת נחמד בליך המשיבה להציג כראה מטעמה נגוזו. עוד טען המערער, כי המעשים הנטען עתה נגדו בכתב האישום בוצעו כדי במסגרת סמכויותיו, ואין עמו אשמה פלילתית. המערער טען עוד, כי נפל קורבן להתעمرות המשיבה בו, שהתקנסה להמשיך בהליך הפלילי נגדו שעה שכילה לפעול נגדו בהלים אחרים, כגון הילך משמעתי. כן טען הופלה לרעה ביחס להלים שננקטו נגדו אףלו וקלין. המערער הוסיף וטען להגנה מן הצדק מחמת התנהלות זו של המשיבה, וכן טען כי משטרת ישראל הציגה מידע כזהbez לצורכי קבלת צוים להזנות סתר נגדו.

9. בית משפט השלום התייחס גם לטענה נוספת המערער, הקשורה להפרת חובת הסודיות שבסעיף 142 לחוק מע"מ, העומד במרכזו של כתב האישום. המערער טען, שיש לבטל את כתב האישום מכוחה של "הגנה מין הצדקה", כאשר המשיבה נקבעה יחס מפללה באכיפת העבירות לפי סעיף 142 הנ"ל, אף לא קיבלת היתר כדין על ידי שר האוצר לבצע האזנות סתר כמתחיב מניטוחו של סעיף 142 הנ"ל. בהקשר האחרון טען המערער, כי המשיבה נהגה שלא נראה, כאשר קיבלה צוים לביצוע האזנות סתר מבית המשפט המחויזי, שעה שביססה בקשות אלו על חedorות חמורות למשעים שביצעו המערער, כאשר היה ידוע שהמערער כלל לא ביצע עבירות אלו. בית משפט השלום נדרש לעניין זה והתייחס לקביעות המסתמכים במסגרת החלטה מיום 15.1.08. בית משפט השלום הגיע לכלל מסקנה כי לא נמצא בסיס לקבالت טענות המערער, לפיה יש לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מין הצדקה.

10. נשא אחר שנבחן על ידי בית משפט השלום במסגרת פסק דין, היה שאלת חוקיות הצוים להאזנות סתר שניתנו על ידי בית המשפט המחויזי בתל אביב, כאשר לטענת המערער בוצעו האזנות סתר מעבר לתאריך שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחויזי. במסגרת זו נפללה מחלוקת בשאלת, האם הוץ gabriel את ביצוע האזנות עד ליום 25.1.05, או עד ליום 23.2.05. מהכרעת דין של בית המשפט עולה, כי בעניין זה התקיים דין נפרד, אשר היה צריך בהגשת חוות דעת מטעם מומחים לכטבי יד, שהתייחסו לתאריך שנרשם באותו צו. עוד עולה, כי בסופו של דבר, כך לפי ההחלטה הדין, זנוח המערער את טעنته לעיל, ובית המשפט סבר כי אין עוד צורך להתייחס לעניין זה בהכרעת דין.

11. לגופו של עניין, סיכם בית משפט השלום את טענות המערער לפניו בכך שהוא מכונן בעיקרו להuder יסוד נפשי בכל אחד מסעיפי האישום שייחסו למערער, דהיינו כי היסוד הנפשי לא הוכח, וכן לא הוכח קיומו של קשר פלילי שנתקיים בין המערער לבין אפלו. כמו כן, לא הוכח אופיים או סיוגם של הידיעות והמידע שמסר המערער לאפלו ולעו"ד קלין.

12. מהכרעת הדיון עולה, כי בתשובה המערער לכתב האישום הוא הודה במרבית העבודות שייחסו לו, ככל שאלה נוגעת למפגשים ולשיחות עם אפלו, כמתואר באישום הראשון, וכן באשר למפגש ולשיחה עם קלין, כפי שתואר באישום השלישי. המערער הבahir, כי השניים הם ידידי משכבר הימים והכחיש כי מסר מידע סודי ואסור למי מהם. עוד טען, כי השתמש באפלו כמקור מודיעיני ונוהג לקבל ממנו מדי פעם מידע בו עשה שימוש. באשר לקלין טען המערער, כי מדובר בפגישה עבודה; שכן קלין יציג ל��וחות והדברים נאמרו ביניהם בתום לב במסגרת יחס עבודה. כי"טענת מסגרת" טען המערער, כי כל שעשה היה לטובת המערכת ובמסגרת מילוי תפקידו.

באשר לaioshom השני, הודה המערער בכל הנוגע למסמכים שמסר לאגף החשבות במשרדו לצורך השתתפות המדינה בדמי הביטוח של רכבו הפרטי. המערער הכחיש כי קשור קשר עם אסולין כדי לנסות לקבל כספים במרמה, ובפרט כאשר שילם סכומים העולים על החזר הוצאות הביטוח שקיבל ממעבידיו. לפיכך, לא ניתן לטענת המערער ל"יחס לו קבלת דבר במרמה ואף לא ניסוין לקבל דבר במרמה".

13. לאור כל זאת, סבר בית משפט השלום כי המחלוקת בין הצדדים מצומצמת ביותר אשר נסובה על השאלה האם הוכח היסוד הנפשי, וכן באשר לaioshom הראשון והשלישי - כיצד יש לסווג את המידע שנמסר על ידי המערער, דהיינו האם מדובר במידע סודי.

14. במסגרת סיכוןו העלה המערער טענה נוספת, לפיה יש לסוג את אפללו כ"מודיע" שהופעל על ידו, ובעמד זה של אפללו הקנה למערער סמכות למסור לו מידע, אך שגם אם מסר מידע כאמור, הרוי שלא עבר עבירה של הפרת אמונים ולא הפר את חובת הסודיות החלה עליו, וכן גם לא פגע בפרטיותם של העוסקים. לעניין טענה זו קבע בית משפט השלום, כי מדובר בסטייה משמעותית מהחזית שהציג המערער לאורך ההליך הפלילי שהתנהל. מדובר בטענה שלא נטעה על ידי המערער בעדותו לאורך הדינום שהתקיימו בבית משפט השלום.

15. **באשר לaiישום הראשון**, קבע בית משפט השלום כי הראיות שהציג המשיבה התבשו בעיקרן על קלטות ידאו וקלטות שמע שהופקו במהלך החקירה הסטומיה והתקבלו מהازנות וצפיפות סתר ממכירים שהותקנו במשרד המערער, וזאת החל מחודש נובמבר 2004 ועד חודש מרץ 2005. בבית המשפט הוגשו קלטות שונות שתיעדו את המפגשים עם אפללו והשיות שנייהל עמו המערער, הם נשוא האישום הראשון. מקלטות אלו למדו על השימוש שעשה המערער במחשב על התנהגות והתנהלות המערער במהלך מפגשים אלה, וכן ניתן היה ללמוד על השימוש הנעשה המערער במסמך המקורי. בפני בית משפט השלום העידו מספר עדים, שהסבירו את שימושו הנשמע והנצהפה באוטן קלטות. במסגרת העדויות העיד קצין הביטחון במחוז המרכז של אגף המכס והמע"מ, ועוד נסף אשר שימש בתפקיד הראלבנטית כמנהל אבטחת מידע באגף המכס והמע"מ. עדים אלה הביאו את שימושות הנთונים הנאספים במערכת המחשב ואת העבודה כי במסגרת אמצעים טכניים הנמצאים במערכת המחשב, מתנהל מעקב אחר פעילות העובדים מרגע כניסהם למערכת ועד יציאתם منها. כל זאת אפשר לבדוק Dziיעבד את פעילותם הכוללת של כל עובד הנכנס למחשב. לפיקר, שוחזרה פעילות המערער במערכת הממוחשבת במועדים הראלבנטיים לכתב האישום, וכן ניתן היה לראות את סוג השאלות שהפנה המערער במהלך פגישותיו עם אפללו.

16. באשר לسودיות המידע קבע בית משפט השלום, כי מהראיות עליה שמדובר בפריטים المسؤولים כ"סודים" מכוח הוראות סעיף 142 לחוק מע"מ, מכוח חוק הגנת הפרטיות, הוראות התקשי"ר וכן מכוח הוראות פנימיות שהוצאה אגף המכס והמע"מ. עלה, כי עובדי אגף המכס ומע"מ קיבלו הוראות להקפיד על נוהלי אבטחת המידע ולא למסור נתוניםDMI מידע מתוך המערכת למי שאינו מורשה לקבלם.

17. בהמשך פסק דין התייחס בית המשפט באופן פרטני לממצאים שעלו מהראיות שעמדו לפני ביחס לכל אחד מהmpegשים המתוארים באישום הראשון, אותם מפגשים שקיים המערער עם אפללו. בית המשפטבחן באופן פרטני את הנצהפה והנשמע בהקלטות הסתר וכן השווה פרטיים אלה לדוחות שתיעדו את כניסותיו של המערער למערכת המחשב בזמן המפגשים והשאלות שהפנה ביחס לנישומים השונים, הכל כפי שביקש אפללו מהמערער. בית המשפט מצא, כי קיימת התאמה מלאה בין הנשמע והנצהפה בהקלטות הסתר, לבין השאלות שביצע המערער בזמן אמת במערכת המחשב, כאשר מדובר בשאלות שנגעו לשירות לנישומים הנזכרים בכתב האישום, הכל על פי בקשה אפללו. בית משפט השלום הגיע לככל מסקנה, כי מדובר בריאות היוצרות מארג מושלם; ראיות אובייקטיביות התומכות זו בזו, המלמדות על אופן פעולתו של המערער ועל היחסים ששררו בין אפללו, כאשר המערער מספק מידע לאפללו ביחס לנישומים השונים ללא כל היסוס.

18. בפני בית משפט השלום העיד עד נסף, שכיהן כראש תחום חקירות מודיעין בחקירות אגף המכס והמע"מ באזרה תל אביב ומחווז המרכז. מעודתו עליה, כי לא ניתן לקבל את טענת המערער לפיו השתמש באפללו כמודיע או

כמפורט לעיל, שכן קיימן הטען לאפלו, ומכאן שאפלו מעולם לא שימש כמקור. הטען לאפלו ביחס לאפלו, ומכאן שאפלו מעולם לא שימש כמקור. עוד הדגיש אותו עד, כי אילו היה אפלו משמש כמקור או כסוכן, הוא היה נרשם ביחיד המודיעין ככזה. עד זה גם דחה עדותו את טענת המערער, לפיה ניסה כביכול להסדיר את מעמדו של אפלו כמקור מודיע, אלא שההיליך לא צלח.

19. מנגד, בחן בית המשפט את עדותו של המערער, אשר טען כי לאחר שחשף מעשי שחיתות של בכירים באגף המכס והמע"מ, זאת בשנת 1998, החליטו אלה "لتפור לו תיק" ולחסל אותו. באשר לעובדות הנוגעות לאיושם הראשוני, כאמור, כך קבע בית משפט השלום, לא חלק המערער על מרבית העובדות שייחסו לו במסגרת אישום זה. המערער לא הכחיש את מגשו עם אפללו וקלין. כמו כן, לא הכחיש כי במסגרת תפוקידו נחשף לנתחנים רבים בדבר עוסקים שונים שככלו, בין השאר, את גובה הכנסתיהם, שיעור התשלומים למע"מ, היקף החובות למע"מ והרשויות מס אחרות, ונתחנים רבים אחרים. כל אלה שמורים במאגרי המידע. המערער הודה בכך, כי מתוקף תפוקידו הייתה לו גישה למאגרי מידע אלה. לטענת המערער, היה רשאי למסור מידע לעוסקים עצם, או למי שמייצג אותם, שהם עורכי דין, רואי חשבון או יועצי מס המציגים ייפוי כוח. המערער טען, כי היה ער לחובת הסודיות המוטלת עליו, וכאשר חשב כי הוא עלול להפר חובה זו, ביקש לשלווח למשרדו את העוסק עצמו. היה ידוע למערער, כי אסור למסור לו מידע מתוך תיק העוסק, וכן כי כל מטרתו הייתה לשאוב מידע לטובת המערכת מהעסקים עצם, ועל כן לא אחת ביקש לשלווח אליו את העוסק עצמו.

20. באשר לשיחות המערער עם אפללו, הודה המערער כי אכן קיימן שיחות אלה ביחס לעוסקים שונים, כולל העוסקים המינויים הראשוני, למרות שידע כי אפללו אינו מייצג עסקים אלה, אך טען כי לא נפל פגם בנסיבות שכן הפעיל את אפללו כמודיע שסיפק לו מידע, אלא שההיליך גיסו של אפללו לא הגיע לידי סיום. בנוסף טען, כי הנתחנים שמסר לאפלו לא היו סודים ונלקחו מתוך המערכת הממוחשבת. עוד טען המערער, כי הוא היה חלק ממערך המודיעין של מע"מ ובמסגרת זו ניהל מערכת של קלסרים במשרדו, בהם תוקף החומר המודיעיני. הוא הוסיף כי קלסרים אלה נעלמו ממשרדו במהלך חקירותו. באשר ליחסיו עם אפללו טען המערער כי הם חברי ילדות וכי היחסים ביניהם היו קרובים ביותר.

21. יודגש, כפי שקבע בית משפט השלום, כי במהלך הסיקומים שהגיש המערער בבית משפט השלום, הוא שינה את עדותו ביחס לאפלו. לטעنتهו, אפללו לא שימש כסוכן או כמודיע, אלא כ"מאכער", היינו אדם הפועל בשם של עסקים, אם כי לא באופן رسمي ואני נושא מקצוע של מי רשאי ליצג עסקים מול רשויות המס. יחד עם זאת טען המערער, כי במסגרת מעמדו זה של אפללו רשאי היה למסור לו נתחנים שונים אודות אותם עסקים, לרבות אלה המוזכרים באישום הראשוני.

22. בהמשך הכרעת הדין סקר בית משפט השלום באופן פרטני את עדותו של המערער ביחס לאותם עסקים נשוא כתוב האישום, ופרט את עדות המערער ביחס לכל אחד מהמעסקים. בית משפט השלום עשה כן בהרחבה רבה ולא החסיר טענה כלשהי מטענות המערער ביחס לכל אחד מהמעסקים. בתמצית יאמր, כי טענות המערער בעדותו היו שנען לאפלו אמריות סתמיות; מדובר בעסקים שלא ענינו את המערכת; מדובר בסכומי חוב זעומים; המידע לא פגע בפרטיות העסקים; לעיתים היה מדובר בחובות שאינם חובות אמיתיים; אם מסר מידע על חובות חסרים, אין זה מידע

סודי, ובוודאי שאפללו אמרור היה לדעת מידע זה; מדובר בעוסק כזה או אחר שהוא חבר של אפללו ועל כן ניתן היה למסור לאפללו את המידע; בחלק מהמקרים מדובר בעוסקים בעיתיות בעלי חובות יישנים, והמידע נמסר כדי לסגור את התקין; ואף אם אפללו אינם מייצג, הרי הוא "מודיע" ולפיכך ניתן היה למסור לו מידע.

23. בית משפט השלום הביא בהכרעת דינו את גרסאותיו המפורטות של המערער לגבי עוסקים שונים המוזכרים באישום הראשון, בהם יניב כהן, העוסק מ' א', העוסק ד' י' והעוסק ד' ב' י'. ביחס לעוסקים אלה העלה המערער גרסאות מפורטות יותר, אם כי כפי העולה מהכרעת הדיון וכן מחומר החקירה, לרבות הודעות המערער בחקרתו ובעדותו בבית המשפט, לא אחת שינה את גרסתו, מסר גרסאות סותרות ביחס לעוסקים אלה, תוך מתן הסברים שונים לקשרו עם עוסקים אלה.

24. בהכרעת הדיון פירט בית משפט השלום את גרסאות עד' ההגנה שהודיעו מטעם המערער. עד'ים אלה הובאו על ידי המערער כדי לתמוך בגרסהתו, לפיה פעל מכוח סמכותו ובמסגרת תפקידו לקבל מידע לגבי נישומים שונים. יחד עם זאת, לא היה בעדויות אלו כדי לפגוע או להשמיט את הבסיס תחת הראיות שהוגשו על ידי המשיבה בבית המשפט, דהיינו חומר החקירה שכללו את סרטוי הוידאו וההקלטה, וכן דוחות המחשב מהם עלתה באופן ברור התאמה בין הנחזה והנשמע במפגשים לבין פעולות המערער במערכת המחשב ביחס לעוסקים לגבייהם ביקש אפללו מידע.

25. לאור זאת, כאשר בחר בית משפט השלום את מכלול הראיות, קבע כי הראיות האובייקטיביות שהוגשו על ידי המשיבה העלו תמונה ברורה לפיה אפללו יזם מפגשי עבודה מרובים כאשר הגע למשרו של המערער, במהלךם הזיכיר שמות עוסקים, כמפורט בכתב האישום. אותן שיחות נשאו אופי של שתדלנות עבור העוסקים כדי להסדיר את יחסיהם עם רשות מע"מ על ידי הסרת מחדלים, הפחתת חובות, סירתה תיקים או הסרת איום בדמות הליך פלילי. אפללו לא היה כלל סוכן של רשות מע"מ ולא היה מוגדר כ"מוסר מידע", וכל מעמדו היה "מאכער" שתפקידו לשתדל עבור עוסקים שונים אצל המערער.

26. בית משפט השלום דחה את טענות ההגנה שהעללה המערער, לפיهن היה מותר לו למסור מידע לאפללו, תוך שהוא מדגיש, כי המערער לא חלק על קיומם של אותם מפגשים וכן לא חלק על הראיות האובייקטיביות שהוגשו, ועל כן מצא כי ההסברים שניתנה המערער למסור לא היו מספקים ולא ניתן היה לקבלם; בפרט כאשר בסיכוןו חזר בו המערער מטענתו, לפיה אפללו היה סוכן או מודיעין, ודבק בכך כי ההגנה כי מאוחר שאפללו היה מוכר כ"מאכער", היה רשאי לדון עמו ביחס לעוסקים שונים אשר בשםיהם ביקש מידע.

27. בית משפט השלום ذן גם בטענה שעלהה בהפרת חובות הסודיות, הנוגעת לסעיף 142 לחוק מע"מ. על פי סעיף 142(א) לחוק מע"מ, אסור על אדם לגלות ידיעה שהגעה אליו אגב ביצועו של חוק מע"מ, להוציא שלושה חריגים, שהם: קיומו של היתר מעת שר האוצר, או קיומו של צורך לגלות ידיעה במסגרת הליכים משפטיים המתנהלים לפי חוק מע"מ או חיקוקי מס אחרים, או לצורך מלאוי תפקידו של המוסד לביטוח לאומי.

28. עמדתו של בית משפט השלום הייתה, כי לשון החוק ברורה וחד-משמעות ומדובר באיסור מוחלט, למעט

החריגים שפורטו לעיל. בית משפט השלום הבהיר, כי בסעיף 143א לחוק מע"מ מוסדר נושא הייצוג של נישומים על ידי מייצגים שונים. נקבע, כי מי שרשאים לייצג נישומים וועסקים הם: רואי חשבון, עורך דין, יוצאי מס וכן מי שראוי לעורר ביקורת על פנקסי אגודה שיתופית. כל אחד מייצגים אלה - מעמדו נקבע בחיקוק כפי שהפנה בית משפט השלום.

29. לאחר שבית המשפט בחר את מסכת הריאות, הגיע למסקנה ברורה וחד-משמעות - בין היתר על סמך צפיה בຄלות המפגשים ושמיעת הנאמר בשיחות, כאשר לכך מתווספים פלטי המחשב, כפי שפורט לעיל - כי מכל אלה עולה שהມידע והנתונים המפורטים שמסר המערער לאפללו הם פרטים אישיים ועסקיים, שנשאבו על ידי המערער מתוך מערכת שע"מ ומתקי הטעונים על פי הרשותו מכוח תפקידו ברשות המסים. בית המשפט פירט את כל המידעים שמסר המערער לאפללו והגיע למסקנה, כי מדובר במידען סודיות שגלוין נאסר על פי הקבוע בסעיף 142 לחוק מע"מ.

30. כאמור, בית המשפט בחר באופן מדויק את המידעות אותן מסר המערער, ובcheinה זו הביאה את בית המשפט למסקנה כי ביחס לנישום יניב כהן, לא היה מדובר במסירה של ידיעה סודית שעלה חל סעיף 142 לחוק מע"מ. לכל אלה הוסיף בית המשפט את העובדה, כי אפללו אינו בגדר מייצג על פי ההגדרות שנקבעו בחוק.

31. באשר למעמדו של אפללו, ובקשר לזאת טענת המערער כי פעל בסמכות וברשות בגדר תפקido וסמכיוותו כאשר הפעיל את שיקול דעתו משומ שאפללו הופעל על ידו כמודיע, או כי ידע שאפללו בא לקבל מידע בשם של העוסקים ומטופמים - קבע בית המשפט כי חלה סטייה קיצונית בהגנת המערער, כפי שפורט קודם לכן. התנהלותו של המערער בבית משפט השלום, לרבות עדותו הארוכה, הביאו את בית המשפט למסקנה כי מדובר באדם מקטzuui ומיוון הבקייא בניהלים ובצורכי מערכת גביה המש. בית המשפט סבר, כי המערער לא עמד בנטול לספק הסבר סביר לפעולותיו מול אפללו. מסקנת בית המשפט הייתה, כי המערער בעדותו בחר דרך מתמחמת שאינה מחוכמת, כאשר העלה תירוצים שונים באשר להתנגדות. באשר לטענת המערער כי אפללו היה מודיעע, קבע בית המשפט כי טענה זו לא הוכחה; ויתרה מכך, היא הופרכה בראיות התביעה. עוד קבע בית המשפט, כי גרסת המערער לכך שאפללו היה מודיעע היא גרסה כבושה, וכי עלו סתריות בעיתיות בעדותו, מה גם שהמעערער נמנע מלhiba עדים חיוניים בעניין זה. כמו כן, נמנע המערער מלציין בתחלת הדוק שהי קשור הדוק בין אפללו. בית המשפט הוסיף, כי רק לאחר שהמעערער נחשף לעובדה שישחותו עם אפללו הוקלטו והוסרטו, הוא שינה את דרכו, והחל לטען בדבר הקשרים שהיו בין אפללו, וכדומה.

32. בית המשפט בחר את גרסתו של המערער בעדותו הראשית, לפיה גיס את אפללו להיות מודיעע וזהת כדי לקבל ממנו מידעים שונים. המערער גרס כי פנה לאפללו מיזמתו וניסה להסדיר את העסקתו ברשות המסים. המערער טען, כי הлик זה לא הצליח ועל כן העסיק את אפללו ביחיד המודיעין האזרחי של המערער מתוקף סמכותו של המערער. בית המשפט קבע, כי גרסה זו מופרcta מיסודה ממשום שהוא לא הועלה בתחלת החקירה במשטרת ישראל, ויתרה מכך, גרסה זו סותרת דברים מפורשים שאמר בחקרתו במשטרת, כאשר מסר בהודעתו שאפללו הוא זה שבקש ממנו להיות עובד מדינה, והוא, המערער, סבר שאפללו כלל אינם מתאים לכך. בנוסף, במהלך עדותו, כאשר המערער נחשף לסתירות אלה, המשיך להחזיק בגרסתו כי ניסה לגיס את אפללו לשירות המדינה ואף فعل בעניין זה באמצעות הממוני עליו.

33. בהמשך סקר בית המשפט את העדויות שנשמעו לפני בנושא גויס אנשים למרכז המודיעין, כאשר מדובר בנהלים קבועים ובודקים. כדי להפעיל מקורות, המקור עובה הקשרה מڪוצעת והדבר אינו בגדר תפוקידו של הממונה האזרחי של ייחודת מע"מ, תפוקיד בו החזיק המערער, אלא קיימים בעלי תפוקיד "יעודים לצורך כך. מכאן קבוע בית המשפט, שטענת המערער, כי הפעיל מקורות ברשות ובסמכות לא הוכחה וכי מהראיות שעלו לפני הוכח היפכו של דבר - כי לערער לא הייתה סמכות לעשות כן. עוד קבוע בית המשפט, על סמך עדים אחרים שהיעדו לפני והוא בקאים בתחום העסקת המערער, כי אם ראה המערער באפללו מדור, היה עליו להפעילו על פי נוהלי המודיעין, באמצעות מי שאחראי על יישום הנושא. בהקשר זה ניתן בית המשפט את עדותו של העד רותם, שהובא עד מטעמו של המערער. בית המשפט קבוע, כי אין יכול לקבל את עדותו מהטעמים שפירט בהכרעת הדין. נזכיר את העובדה, כי בית המשפט ראה ברותם עד מגמתי, שגרסתו כבושא ומואחרת, אשר אינה תומכת כלל בטענות המערער לעניין הפעלתו המודיעינית של אפללו, כמובן.

34. לכל זאת הוסיף בית המשפט את העובדה פשוטה, העולה מהקלטות הקול והסרטים, לפיה מי שמסר מידע היה המערער באפללו, הינו הייתה זרימה חד-כיוונית של מידע, ואפללו לא נצפה ולא נשמע מוסר מידע לערער, דבר השולל לחילוטין את גרסת המערער, כי אפללו הועסק על ידו כמודיע או כמספק מידע לערער. בית המשפט הסיק, כי מערכת היחסים בין אפללו לבין המערער הייתה מגיע למשרו של המערער ומצבע פעולות שתדלנות עבור עסקים שונים ולא יותר מכך, אלא שבמסגרת זו מסר המערער לאפללו מידע סודי, דבר שנאסר עליו לעשותו בהתאם להוראות סעיף 142 לחוק המע"מ. בית המשפט הוסיף וקבע, כי המערער מתוקף תפוקידו היה מודיע היטב להוראות סעיף 142 הנ"ל, וכי מודעות זו באה לידי ביטוי גם בהודעה שמסר בחקירותו במשטרה.

35. בית המשפט הפנה גם להוראות פנימיות שהוצגו לפני, שניתנו בזמןן על ידי היועץ המשפטי של אגף המכס והמע"מ, הוראות שהיו מופנות למונחים האזרחיים ואלה הכספיים להם, בהן נאסר במפורש למסור מידע לגורםים שאינם מוסמכים, כאשר ההוראות הפנו באופן מפורש לאמור בסעיף 142 לחוק מע"מ. בית המשפט לא קיבל את הפרשנות שהציג המערער, לפיה מתוקף תפוקידו הוא היה מוסמך ליתן "פרשנות מרוחיבה" לאמור בסעיף 142 ולראות באפללו כמו שזכה לקבל ממנו מידע. בית המשפט דחה טענה זו מכל וכל וסביר שאפללו לא היה זכאי לקבל מידע סודי כלשהו, והערער פעל במידע בוגד להוראות סעיף 142 לחוק מע"מ.

36. לאור כל האמור, קבוע בית משפט השלום כי המערער עבר בהזדמנויות רבות עבירה של הפרת סודיות, לפי סעיף 142 לחוק מע"מ, וזאת בגין תשעה עסקים, ולעומת זאת ביחס לניב כהן קבוע בית המשפט, כי יסודות העבירה לא הוכחו.

37. באשר לעבירה של קשרית קשר לביצוע עוון, על פי כתוב האישום יჩסה המשיבה לערער עבירה זו, הינו כי המערער קשר עם אפללו להפר את חובת הסודיות שחלה עליו. בית המשפט ניתן את טיבה של עבירת קשרית הקשר, שבדרכ כל מאופיינת בהידברות או בהתחברות והתקשרות בין שני אנשים או יותר לשם הגשמהה של מטרה בלתי כשרה, או לצורך הגשמהה של מטרה כשרה באמצעות בלתי כשרים. בית המשפט סבר, כי מאוחר שהפגשים בין המערער לאפללו התקיימו במתכונת אקראית ומזדמנת, תוכן המפגשים הוכח וכך גם אופן הזרמת המידע, כך גם לא הובאה בפני בית המשפט גרסתו של אפללו. מכל הטעמים האמורים, הסיק בית המשפט כי אין מקום להרשיע את

38. באשר לאישום העוסק בעבירות המרמה והפרת אמונים, קבע בית המשפט כי איסור פלילי זה נועד בבסיסו להבטיח התנהגות ראייה של עובדי ציבור ושמירה על טוהר המידות. המחוקק הຕoon להגן על הערך של שמירת אמון הציבור בעובדי הציבור, טוהר המידות של עובדי הציבור אינטראס הציבור הכלול בתוכו הבטחת תקיןות פעולת המנהל תוך הגשתתו של תפקידו הציבורי. בית המשפט הפנה לפסיקת בית המשפט העליון, שהגדרה את ניגוד העניינים המקיים את היסוד העובדתי של הפרת האמונים כמקום בו ניגוד העניינים פוגע פגעה מהותית באמון הציבור בעובדי הציבור, או בטוהר המידות של עובדי הציבור, או בתקינות פעולת המנהל הציבורי. בית המשפט סבר, כי המערער פגע בכל אחד משלושת הערכים המוגנים כפי שפורטו לעיל, וזאת לאור מסירת הדיעות לאפלו שלגביהם חלה חובת סודיות. לטעמו של בית המשפט, דברים אלה מהווים פגעה באמון הציבור בעובדי הציבור, פגעה בטוהר המידות של איש ציבור ובעיקר - פגעה באינטראס הציבור, שעליו היה המערער מופקד. בית המשפט הדגיש בהקשר זה, כי המערער עשה כן תוך שהוא מצוי בניגוד עניינים בעוצמה גבוהה, וזאת לאור תפקידו הבכיר והעובדה שהוא נחשף למידע רב הנוגע לעניינים עסקיים רגילים. היה מצופה מהמערער לשמש דוגמא ומופת ולהקפיד על התנהלות תקינה ושמירה על טוהר המידות. בית המשפט קבע, כי המערער לא פעל כה, אלא ניסה לקדם מטרות זרות שאין עלות בקנה אחד עם תפקידו ואמותה המידה הנדרשות ממנו. עוד קבע בית המשפט, כי מהעובדות עליה שהמערער היה מודע להתנהגותו וכי הוכח היסוד הנפשי הנדרש בסיביות אל. נכון הרשי בית המשפט את המערער בעבירה של מרמה והפרת אמונים.

39. באשר לעבירה של פגעה בפרטיות, לפי סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, הפנה בית המשפט לסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, שם מונה המחוקק שורת התנהגוויות העשוויות להיחשב כפגיעה בפרטיותו של אדם. בית המשפט קבע, כי הרלבנטי לעניינו הוא האמור בסעיף 2(7) לחוק, הקובל כי אחד הדברים שייחשב כפגיעה בפרטיות הוא הפרה של חובה סודיות שנקבעה בדיון לגבי עניינו הפרטיטים של אדם. בית המשפט קבע, כי פרטיטים בדבר התנהלותו של אדם מול רשותו המס, לרבות כתובתו, יציאותיו לחו"ל, מצב נכסיו ורכשו, לרבות בעלות על רכב וכן הייקף חובותיו או עצם קיומם, הם עניינים פרטיטים ומסירתם לאדם אחר שאינו מוסמך לקבלם, מהוות פגעה בפרטיות. לפיכך, במידה שנמסר מידע מתוך מאגרי המידע של רשותו המס בגין לפרטיטים אישיים של נישומים או עסקים, שלא לצרכים ציבוריים בלבד, הדבר אינו עליה בקנה אחד עם זכותו של אדם שלא תופר ולא תפגע פרטיטותו ומצבו הכלכלי לא יפורסם. בית המשפט סבר, כי מדובר באינטראס חיוני של הפרט, אך שיבותו שעניינו האישיים לא ייחסו בפניו אדם אחר (סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות). בית המשפט סבר עוד, כי עצם מסירת המידע לאדם שאינו מוסמך לכך, גם אם אותו אדם לא עשה שימוש כלשהו במידע זה ולא העבירו לגורמים נוספים, ואפילו לא הוכח כי הנישום נזוק מעצם מסירת המידע, הרי שהעובדה שנמסר מידע שעל פי חוק נאסר למסרו לצד שאין מוסמך לכך (סעיף 142 לחוק מע"מ), כי אז מוסר המידע מפר את חובה הסודיות ופוגע בפרטיותם של אותם עובדים.

40. בית המשפט גם שלל את טענת המערער, כי מסר את המידע מאחר שסביר שאפלו מייצג את העוסקים והוא רשאי לקבל מידע זה. בית המשפט קבע, כי בתחילת הדרך המערער כלל לא טען בחקירותיו במשטרת כי אכן יציג את אותם עובדים. זאת ועוד, בית המשפט קבע כי טענה זו לא הוכחה לפניו, מה גם שהמערער לא קיבל מהם עסוקים הסכמתם בדרך כלשהי למסור מידע לאפלו אודותיהם. יתרה מכך, בית המשפט הפנה לחקירותיהם של חלק מהמעסיקים במשטרת ישראל, שמסרו שאינם מכירים את המערער או את אפלו. עוד הדגיש בית המשפט, כי יש לזכור לחובה המערער את העובדה שהוא נמנע מלהuid את אפלו, שיכל היה למסור גרסה שהיתה תומכת בטענות

המערער. בית המשפט הצבע על כך, שלא קיבל הסבר ראוי כלשהו מטעם המערער להימנעותו מהuditת אפללו. לפיכך סבר בית המשפט, כי הוכחה לפני מעלה לכל ספק פגעה בפרטיות בעניינם של ארבעה עסקים.

41. סופו של דבר, קבע בית המשפט כי ביחס לאיושם הראשון יש להרשיע את המערער בעבירות של הפרת חובת סודיות, לפי סעיף 142 לחוק המע"מ (ריבוי עבירות); מרמה והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); ופגיעה בפרטיות, לפי סעיף 2(7) בשילוב סעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות (ארבעה פרטיאי איושם); כל זאת ביחס לתשעה עסקים, כאשר לגבי ייבר כהן קבע בית המשפט, כי המערער יזכה מהעבירות שיוחסו לו.

42. **ביחס לאיושם השלישי**, ניתח בית משפט השלום את הראיות שהובאו לפני, שכללו קלטת ותמליל, כאשר תוכן השיחה אינו שני במחלוקת. בית המשפט קבע, כי עלפני העובדות כדיוקמן: עו"ד קלין הוא ידידו של המערער ולבקשתו של עו"ד קלין הקלייד המערער את פרטיא העוסק במחשבו וביצע שאילותות אחדות לגבי אותו עסק. לאחר מכן מסר המערער לעו"ד קלין את הפרטים הבאים: לעוסק חוב זנich של 230 ל"נ, דיווחיו החודשיים למע"מ הם בין 400-200 ל"נ, כאשר מחזור מכירות העוסק הוא 82,000 ל"נ והפטורים הם 64,000 ל"נ. המערער שאל את עו"ד קלין מדוע הוא מתעניין בעוסק זה, והוא"ד קלין השיב שהוא רוצה שיישמידו את העוסק הזה" ויעשו לו ביקורת. אחר כך הוסיף אמר כי העוסק הזה אינו רוצה למכור לו את המבנה שלו, וכי עוסק זה קונה סחרה גנובה, ועוד שאל את המערער כיצד הוא יכול לגרום לכך שייבצעו ביקורת אצל העוסק. המערער השיב לעו"ד קלין כי כדאי לשלח מכתב אונוניי נגד העוסק. בית המשפט קבע, כי היה ברור שעו"ד קלין אינו מייצג את העוסק כלל, וכן גם טען העוסק בעת שנחקר במשטרת. לפיכך נקבע, כי עצם מסירת המידע והנתונים לעו"ד קלין מהוועה עבירה על פי סעיף 142 לחוק מע"מ, עבירה של פגעה בפרטיות העוסק וUBEIRA של הפרת אמונים.

43. המערער טען בתגובהו לכתב האישום, כי הוא מודה בקיומה של אותה שיחה והאמירות שנשמעו בה, אלא שזו הייתה שיחת המשך במהלך עבודתה ארוכה, ועל כן לא ידע שעו"ד קלין אינו מייצג את העוסק. כאשר הוצגו לערער אמירותיו של עו"ד קלין בדבר רצונו העז לפגוע באותו עסק, טען המערער כי זה היה מנהגו של עו"ד קלין, שמדי פעם ביקש ברעתם של לקוחותיו. במילים אחרות, קבע בית המשפט שלמעשה טענת ההגנה היא שעו"ד קלין הטעה את המערער לחשוב שהוא מייצג את העוסק. עוד טען המערער בעדותו, כי מסר לעו"ד קלין נתונים שאינםאמת, לאחר מכן ניסה להתנווע מתוכן הדברים שנשמעו בקלטת בה הוקלט, אולם כפי שקבע בית המשפט, המערער לא יצא חלופה הגונית כלשהי לאמירות הברורות שנשמעו בקלטת.

44. עד נסף בעניין האישום השלישי היה עו"ד קלין עצמו, אשר מעודתו עליה שהמערער והוא היו מיזדים כאשר עברו יחדיו ברשות המסים. ביום עו"ד קלין בעל משרד פרטיא המיציג נישומים ועוסקים מול רשויות המס. עו"ד קלין הנהג להגעה למשרדו של המערער פעמיים בשבוע בענייני לקוחותיו. עו"ד קלין הבahir, כי מטרת הפגישה נשוא האישום הייתה רצונו לקבל מידע לגבי אותו עסק במטרה להציג נגדו תלונה באמצעות ליקוח אחר שלו, שהוא הבעלים של עסק שכן, זאת מאוחר יותר עסק קונה סחרה גנובה ובעסקו מסתובבים נרקומנים. עו"ד קלין הודה בחקירותו כי לא אמר למערער שהוא מייצג את העוסק, אם כי הדברים נאמרו במהלך שיחות אחרות בהן פנה אל המערער בשם לקוחותיו, ועל כן יש מקום לסבירה שהמערער הינה שאותו עסק הוא ליקוח של עו"ד קלין, כפי שהיא נכנן לגבי לקוחות אחרים.

בשם פנה עו"ד קלין אל המערע.

45. בית המשפט קבע, כי הדברים שהוחלפו בין המערע לבין עו"ד קלין ונשמעים באופן ברור בקהלת מדברים بعد עצם. מדברים אלה עולה, כי בשום שלב של השיחה לא האמין המערע שעו"ד קלין מתעניין בעוסק שהוא לquo'ן שלו.עו"ד קלין הבHIR למערע, שהוא מעוניין בפרטים אודות אותו לquo'ן כדי "להשמיד" אותו, ועל כן היה ברור שעו"ד קלין אינו מיציג את אותו עוסק. בכך יש להוסיף את העולה מעדותו של עו"ד קלין עצמו, כפי שפורט לעיל. בית המשפט גם לא נתן אמון בגרסת המערע בעדותו, לפיה עו"ד קלין החזיק בידו את "סרט הקופה" של אותו נישום כדי לגרום לכך שהמערע יסביר שמדובר בליך שלו עו"ד קלין, שכן הדבר לא עולה מסרט הצלום המתעד את המפגש בין המערע לבין עו"ד קלין. עוד הוסיף בית המשפט, כי העצה שננתן המערע לעו"ד קלין "לכתב מכתב אונומי" מלמדת, כי גם המערע הבין שאין מדובר בליך שלו עו"ד קלין, אלא בעוסק שעו"ד קלין מעוניין לפגוע בו.

46. באשר לעבירות שיויחסו למערע בעניין האישום השלישי, מדובר בעבירות זהה לאלה שיויחסו למערע באישום הראשון. בית המשפט ערך ניתוח של אותן עבירות. מדובר בניתוח דומה לזה שנערך ביחס לאיושם הראשון, והגיעה למסקנה שיש להרשיء את המערע בעבירות אלו.

47. **באשר לאיושם השני**, קבע בית המשפט כי המערע היה זכאי מתקף תפקido למימון רכב פרטי על ידי המדינה, הכול החזר אגרת רישיון הרכב, ביטוח חובה וביטוח מקיף. גובה הזכאות נקבע לפי תקרה שקבע החשב הכללי באוצר. לא ניתן לעבור תקרה זו. עובד מדינה זכאי להחזר אמרור להגish בקשה להחזר הוצאות מדי שנה ולצראף את המסמכים הנדרשים להוכחת הוצאותיו. המערע ביטח את רכבו באמצעות סוכן ביטוח בשם ליאור אסוליין. בשנים 2003-2005 הגיע המערע בקשה להחזר הוצאות רכב, צירף את המסמכים הדרושים, לרבות טופסי אגרות ביטוח ופוליסת ביטוח שהנפיק לו אסוליין. נטען, כי בנסיבות ההחזר היו כוזבות. מידע זה הגיע בעקבות האזנות הסתר במשרד המערע, שחשפו שיחות בין המערע לבין אסוליין, מהן עלה חשד שהמערע צירף בקשה להחזר בשנת 2005 הוצאות ביטוח מקיף בסכום של 6,314 ₪ שגובהה מהסכם אותו שילם בפועל, שהיה בסך 4,000 ₪.

48. בית המשפט הוגשו באמצעות אסוליין כל המסמכים בדבר הקשר החוזי בין המערע לאסוליין בנושא הביטוח באותו שנים, מהם עולים גובה הפוליסה וסכום הפרמיות. לפיכך עלה, כי בשנת 2003 שילם המערע עבור ביטוח מקיף סך של 5,600 ₪, ואילו בבקשת להחזר הוצאות ביקש 8,800 ₪ וקיבל החזר הוצאות ביטוח מקיף בסך 5,452 ₪. בשנת 2004 שילם המערע עבור ביטוח מקיף סך של 4,845 ₪, ובבקשת להחזר הוצאות צירף פוליסת ביטוח מקיף בסך 6,619 ₪, וקיבל החזר הוצאות ביטוח מקיף בסך 6,240 ₪, שהוא הסכם המקסימלי להחזר. בשנת 2005 שילם המערע עבור ביטוח חובה סך של 1,458 ₪ ובעבור ביטוח מקיף סכום של 4,000 ₪ וביקש החזר הוצאות בסך 1,458 ₪ עבור ביטוח החובה וסכום של 6,314 ₪ עבור הביטוח המקיף. המערע קיבל החזר כולל של ביטוח חובה ומקייף בסך של 6,000 ₪.

49. בית המשפט למד ממשמכים אלה, כי הסכומים שדרש המערע מהמדינה כהחזר הוצאות ביטוח לרכבו גבוהים במידה רבה מהסכום ששילם בפועל לאסוליין, וכי המסמכים שצירף המערע בבקשתו לקבלת החזר אינם משקפים אפילו את הסכומים ששילם בפועל לאסוליין. מהראיות עליה, כי תחילת היה מוציא אסוליין למערער פוליסות על פי

הסכומים שבגינם דרש החזר, אולם מספר ימים לאחר מכן מוציא אסולין פוליטות מתוקנות שהפחיתו את הפרמייה באופן ניכר ואלה היו הסכומים אותם שילם המערער בפועל לאסולין. בית המשפט התייחס בהמשך הכרעת הדין גם לתוקן השיחות שהוקלטו בין אסולין לumarur, בהן עלו באופן מפורש דרישות המערער מאסולין באשר לגובה סכומי הביטוח, וכי אלה לא עלו על תקירה מסויימת.

50. כל המסמכים הנוגעים לביטוח, כולל הפוליטות המתוקנות, הוצגו לאסולין. הוא לא הכחיש כי מסמכים אלה הוצאו על ידו, וטען כי יתרן שבתחילתה הוציא פוליטות טיוותה מבליה שהייתה כוננה תהינה הפוליטות הסופיות, ולאחר מכן הוציאו הפוליטות המתוקנות. אסולין גם הודה, כי נהג לבנות עבור לקוחותיו פוליטות ביטוח מكيف ולאחר מכן להפחית אותן כדי שהמחיר יתאים לתקציב שאושר למבוטח במקום העבודה, וכי כך גם נהג לפני המערער.

51. בית המשפט הסיק מכלל המסמכים שהוצגו לפניו וכן מתוך ההקלטות, כי קמה חזקה לכאורה שהumarur עשה שימוש בפוליטות כזבאות לצורך קבלת החזר כספי מוגדל, ועל כן קמה עליו החובה להפריך חזקה עובדתית זו.

52. המערער נחקר על עניין זה במשטרה, ותחיליה טען כי החוקרים אינם מבינים כלל במה מדובר, אולם לא הכחיש את המסמכים שהוצגו לפניו וכן גם לא הכחיש את השיחות אותן ניהל עם אסולין. לטענתו, לא הייתה לו כוונה לرمota, אלא הוא צירף לבקשת להחזיר הוצאות את טיוות הפוליטות והצעה שקיבל מאסולין במסגרת המשא ומתן לקראת הסכם הביטוח השנתי. הוא הגיע לבקשת להחזיר הוצאות עם אותן טيوות בתום לב, כאשר סבר שאלה הפוליטות האותנטיות. מעדתו של המערער עליה, כי מעולם לא הבא לידיут הגורמים המטפלים בהחזיר ההוצאות את העובדה שאסולין עשה עבורו הנחות שונות, כפי שעלה מהראיות. לדעתו של המערער, לא חלה עליו החובה לעשות כן וכך גם לא היה טעם ממש לעשות זאת ממשום שתמיד קיבל סכומים נמוכים יותר כחזר מהסכומים אותם דרש. מדובר בחברות ביטוח הנמצאות בהסדר עם המדינה, ועל כן הן היי מודוחות למדינה על אותן תיקונים בפוליטות. בנוסף, העלה המערער טענות עובדתיות ספציפיות ביחס לכל שנה, מהן עולה לדעתו כי לא הייתה לו כוונה לרמות את המדינה.

53. בית המשפט סבר, כי עובד מדינה הזכה להחזיר הוצאות רכב, או החזר הוצאות כלשהן, כobia עליו להציג את ההוצאות האמיתיות אותן הוציא, ולצורך כך נועדה האסמכתא שלו לצירף לבקשתו. בית המשפט קבע, כי ברור לכל שהumarur ידע זאת היטב. בית המשפט קיבל את גרסת המערער ואסולין, כי המסמך הראשון היוון מעין טיווה או הצעה ראשונית, אולם סבר כי כobia הייתה על המערער להציג זאת שעה שהגיע את בקשה ההחזר. עוד קבע בית המשפט, כי ברור לכל שבkesot ההחזר שהumarur לא שיקפו את הסכומים הנכונים שישלים כפרמיית ביטוח לאסולין בגין רכבו, כאשר הוכחה ההסכמה הייתה בין אסולין לבין המערער, כי בהמשך הדרך קיבל המערער הנחות והפתרונות. לפיכך קבע בית המשפט, כי שעה שהumarur הגיע את בקשה להחזיר הוצאות, ידע בפועל כי ישלים סכומים פחותיים יותר בהמשך הדרך. מהאריות שהוחלפו בין המערער לבין אסולין השתכנעו בית המשפט, כי היה מדובר במקרה מתוכנן מראש בין המערער לאסולין, שמטרתו הייתה לקבל מהמדינה החזר הוצאות מירבי ככל שניתן, למרות שהוצאות בפועל היו נמוכות יותר. למשל הפנה בית המשפט לשיחה שהתנהלה בין המערער לאסולין ביחס לפוליטת הביטוח בגין שנת 2005. שיחה זו התקיימה לאחר שהוצאה הפוליטה המתוקנת. המערער דרש מאסולין להוציא לו גם את הפוליטה המוגדלת, זו שהוגשה בסופו של דבר למדינה לצורך החזר הוצאות. בית המשפט קבע, כי המערער לא עמד בנטול לספק הסבר סביר להתנהלות זו. מעצם ביצוע הדברים, כאשר מהראיות עלה שהumarur ואסולין תמיד נגנו

לעשות כן, השתכנע בית המשפט כי המטרה הייתה לגרום לאוצר המדינה לשלם למערער החזר הוצאות גבוה יותר מאשר שילם המערער בפועל, כל זאת שעה שהמערער מודיע לכך יודיע כי זה מצב הדברים.

.54. לאור כל זאת סבר בית המשפט, שהוכחו ביחס לאישום השני יסודות העבירה של קבלת דבר במרמה וניסיון לקבלת דבר במרמה, כך שבשנים 2003 ו-2004 ניסה המערער לקבל במרמה החזר הוצאות ביטוח מעבר לסכומים אוטם שילם בפועל, ובשנת 2005 קיבל המערער מהמדינה החזר הוצאות ביטוח מעבר לסכומים שילם בפועל.

ג. טענות המערער

- .55. טענות המערער העיקריות באשר להרשעתו הן כדלקמן:
- א. המערער טען כי הופעלה לגבי אכיפה ברנית, הינו אחרים שנחקרו באותה פרשה חשודים, נגדם לא הוגש כתוב אישום, ובין היתר מתיחס המערער לאפללו ועלוי'ד קלין.
 - ב. בית המשפט טעה בנותנו להוראת סעיף 142 לחוק מע"מ פרשנות מצמצמת ודואקנית שמקורה הורשע המערער.
 - ג. בית המשפט טעה כאשר התעלם מממדיו וסמכוונו של המערער כפי שנקבעו בחוק מע"מ.
 - ד. לא היה מקום להרשייע את המערער בעבירות לפי חוק הגנת הפרטויות.
 - ה. לא הוכח קיומה של מחשبة פלילתית אצל המערער.

.56. באשר לטענה בדבר אכיפה ברנית, טען המערער כי מגזר דין של בית המשפט עולה שגם בית המשפט סבר שהמערער, עו"ד קלין ואפללו היו מעורבים בשעה העברית, מי יותרomi פחות. בית המשפט נמנע מלබיע עדשה כלשהי באשר לעובדה שאפללו או עו"ד קלין לא הוועדו לדין, וכך גם לא הוועד לדין סוכן הביטוח אסולין. המערער הוסיף וטען, כי בית המשפט גם לא התייחס לעובדה שסגןו, שנעצר יחד עמו, לא הוועד לדין. דברים אלה הועלו על ידי המערער בבית משפט השלום, אולם לא זכו להתייחסות בית המשפט.

.57. המערער מוסיף וטען, כי גם עם תום שמייעת הראיות ובעת שהגיע את סיכוןו לבית המשפט, שב והעליה טענות אלו, אולם אין לכך התייחסות כלשהי בהכרעת הדין, והמערער סבור כי הייתה חובה על בית משפט השלום לשוב ולהידרש לעניין זה במסגרת הכרעת הדין.

.58. עוד גורס המערער, כי נפלו פגמים של אי חוקיות בעניין האזנות הסתר ששימשו בסיס ונדבר עיקרי להרשעתו בדיין, וזאת לאור טענתו כי תוקף צו האזנות הסתר פקע. בעניין זה נזכיר את המחלוקת שהייתה בדבר התאריך המופיע על גבי הצוו. לפיכך הוגשה חוות דעת מז"פ בנושא כתוב היד, ובוסף של דבר התקבלה עדמת המשיבה כי לא נפל פגם כלשהו ביום ציו האזנות הסתר, שכן כתוב ידה של כב' נשיאת בית המשפט המחויז בטל איבר פורש שלא כהלכה.

המערער מפרט את טענותיו בעניין זה כדלקמן:

.13.7.04. הפניה לנשיאות בית המשפט המחוזי בתל אביב לקבלת צו האזנות סתר הייתה ביום 23.1.05 ניתן צו על ידי כב' הנשיא כאשר עולה שהצוו הוגבל עד ליום 9.1.05. למרות שהמועד האמור חלף, המשיכה המשיבה ביצוע האזנות הסתר, ומכאן שככל האזנות הסתר שבוצעו לאחר מועד זה נעשו בניגוד לצו ולא ניתן היה להציג בבית המשפט.

.ב. לאחר שהמערער קיבל את חומר הראיות התבררו לו עובדות אלו, ועל כן העלה טענה זו בדיון שהתקיים בבית משפט השלום ביום 9.7.06. בית משפט השלום המליך שתיעשה פניה אל כב' הנשיא כדי שתחוור דעתה בעניין זה, ואכן המערער פנה לככ' הנשיא. ביום 29.1.08 התקבלה תשובה כב' הנשיא, ממנה עולה כי אכן התאריך שנרשם על ידה הוא 23.1.05. בעקבות זאת, נעשתה פניה של המשיבה לנשיא כדי שתיעין פעם נוספת בצוים שהוצעו על ידה. כב' הנשיא עינה בצו המקורי הנמצא בבית המשפט (בעוד שהמערער הציג לפניה צילום של הצו), ולאחר מכן הביעה עמדתה, לפיה מעין נוספת בצו עולה כי הוא הוגבל עד ליום 23.2.05. מלים אחרות, תחילת סבירה כב' הנשיא כי מדובר בתאריך 23.1.05, אולם עיון נוסף, והפעם בצו המקורי, הביא למסקנה כי מדובר בהארכה עד למועד 23.2.05, כאשר המחלוקת הייתה באשר לחודש שבתאריך, היינו האם מדובר בספרה 1 או בספרה 2.

.ג. בהמשך לכך מונה גם מומחה מטעם מטרת ישראל, מהמעבדה לבדיקה מסמכים. המומחה ערך חוות דעת שהוגשה לבית המשפט וגם נחקר על חוות דעתו. חוות דעתו עלה, וכן גם מחקרים הנגדיים, כי הוא משוכנע שהספרה היא 2 ולא 1.

.ד. בעקבות זאת ביקש המערער לזמן את כב' הנשיא לעדות, אולם בית משפט השלום לא עתר לכך, זאת לאור הפסיקת הנוגגת בעניין זימון שופטים למבחן עדות. לטענת המערער, במצב דברים זה לא הייתה כל הצדקה להעדיף את עמדתה המאוחרת יותר של כב' הנשיא וכן את חוות דעתו של מומחה מז"פ על פני עמדתה הראשונה של הנשיא, כי מדובר בספרה 1. הוסיף וטען המערער, כי לאחר מתן חוות הדעת היה מקום לפנוט פעם נוספת לנשיא ולקבל הבחרות בעניין זה. עוד טען המערער, כי למרות שכך נדרש על ידו, בית משפט השלום לא ראה מקום לפנוט פעם נוספת אל הנשיא, אלא סマー על העובדות שפורטו לעיל וקבע כי מדובר בספרה 2, ובכך הוכיחו כל ההקלות שנעשו לאחר יום 23.1.05 ועד ליום 23.2.05.

.59. במסגרת הערעור לא חולק המערער על עיקרי הראיות שהובאו והונחו לפני בית המשפט, כפי שפורטו בהכרעת הדיין.

.60. באשר להגדרת תפקידו וסמכותו של המערער, מפנה המערער להגדרות התפקיד כפי שהוגשו לבית המשפט (ሞץג נ/9). המערער טוען שהוא מושך בתפקיד רב היקף, הכולן דרישות שונות ורחבות. המערער סבור, כי הגדרת תפקידו הקיימת לו סמכות ושיקול דעת בלבד שלאלה מכונים לטובות המערכת בה עבד. המערער סבור עוד, כי לא הוכח שבמסגרת תפקידו פועל לטובתו האישית ובניגוד לטובות המערכת. המערער הוסיף וטען כי מתווך תפקידו, הייתה לו

סמכות ואפשרות לקיים קשרים עם עסקים וגורמים אחרים, ובתוכם אנשים שיכולים לספק לו מידע. המערער טוען כי לא היה כפוף לגורמי המודיעין, והוא היה רשאי לאותו מידע בכוחות עצמו.

61. עוד הפנה המערער לסמכות שניתנו לו כעולה מסעיפים 108 ו-109 לחוק המע"מ, אשר לטעמו אלה אפשרו לו לפעול בדרך בה נגה. לפיכך סבור המערער, כי אמנם קיימת הגנה על המידע על פי האמור בסעיף 142 לחוק מע"מ, אולם מנגד יש לשקו את טובת המערכת בה פועל המערער, ועל כן יש לבחון את המידע אותו יכול היה להפיק המערער מהקשרים אותם קיים עם אפללו. המערער סבור, כי שעה שmployים מבחן זה מגיעים למסקנה שהוא לא עבר עבירה כלשהי.

62. המערער טוען, כי הייתה לו הסמכות להיכנס למאגרי המידע ולהפעיל שיקול דעת מהו מידע שהוא יכול לספק לגורמים אחרים, וזאת לצורך קבלת מידע מאותם גורמים. המערער מוסיף וטוען, כי חלק מהמידע שמסר היה בגדר זוטרי דברים, שככל לא היה ראוי להתייחס אליהם כמידע סודי.

63. טענה נוספת המערער היא בדבר העדר קיומה של מחשבה פלילית הנדרשת לצורך הרשותו בהוראות החיקוק שייחסו לו. המערער סביר, כי לאור המערכת העובדתית שנפרשה בפני בית משפט השלום באשר ליחסים שררו בין לבין אפללו, ובינו לבין עו"ד קלין, בית המשפט היה אמר למסקנה שלא נתגבה אצלו מחשבה פלילית כלשהי.

64. המערער סמן בעניין זה על טענותיו בדבר התפקיד שייחס לאפללו כמודיע. עוד טען המערער, כי אפללו הופיע עד מרכזי ברשות עדי התביעה, ורק בסמוך להעדתו הודיעה התביעה כי יותר על עדותו לאחר שבמהלך פגישת הכנתו לעדות ורענן זכרונו, מסר גרסה לפיה במשך שנים שימש כמקור של המערער.

65. עוד טוען המערער, כי לא הוכח קיומה של מחשبة פלילית הנדרשת לצורך הרשותו בעבירה לפי סעיף 142 לחוק מע"מ ולפי חקנת הפרטיות. המערער שב וחזר על טענותיו, כי אפללו הציג את עצמו כמו שבא מטעם עצמם ותבקש על ידם לסייע להם. הוא בחר לעשות זאת מול המערער, שכן שימוש כמקור מודיעיני למערער, לאור היכרותם העדיף לעשות זאת מולו. המערער מוסיף, כי סבר שאפללו מייצג את עצמם עוסקים שכן אפללו היה בקשר בענייניהם וכן הוא החזיק בהם מסמכים הקשורים בהםinosם. כל פעולתו של המערער הייתה הוצאה נזנונים מהמחשב, ולא מעבר לכך, הינו מדובר באינפורמציה בלבד. דבר זה מלמד שלא הייתה לו מחשبة פלילית ביצוע העבירות. לטענת בא כוח המערער, הניתוח שערך בית המשפט ביחס למחשبة הפלילית הנדרשת הרחיב באופן משמעותי את היסוד הנפשי בעניין זה, ואין לקבל את פרשנותו של בית המשפט. לשיטתו, במסגרת זו ביטל בית המשפט הפרשנות המוצמצמת שניתן בית המשפט למונח "מייצגים" ולאה הרשאים לפנות אל המערער בנושאים שונים, היא פרשנות דוקנית חסרת היגיון, העומדת בנגד למטרות סעיף 142 לחוק מע"מ, שעה שמדובר בשתי מטרות: האחת, לשומר על סודיות חומר המתיחס לעוסקים עצם והנמצא, בין היתר, במחשב הרשות; השנייה, להשתמש בחומר זה לצורך פועלות המערכת עצמה בלבד.

66. באשר לאיושם של שלישי בוגע לעוזד קלין, טוען המערער כי בית המשפט לא התייחס למכלול העובדות שהוצעו לפניו. לטענת המערער, בית המשפט נמנע מלהתייחס למלא תוכן הקלטה, ממנו ניתן היה ללמידה שפנита לעוזד קלין בעניינו של אותו נישום לא הייתה שונה מפניות אחרות שנעשו. זאת ועוד, לטענת המערער בית המשפט לא התייחס למלאה תוכן הפניה של לעוזד קלין ביחס לאותו נישום, ואילו היה עשה כן היה מגיע למסקנה שהמידע נמסר בסמכות לעוזד קלין. המערער מצביע על כך, שעוזד קלין מסר לערער את מלאה המידע ביחס לאותו נישום, הינו: שמו, מוצאו, מספר העוסק במע"מ וכן את עיסוקו, ולפיכך היה רשאי המערער להניח שעוזד קלין מייצג את אותו נישום. המערער טוען, כי בית המשפט נתפס לטעות כאשר ייחס משמעות לשובתו הצינית של לעוזד קלין, כאשר ביקש ש"יימידו" את אותו נישום וירכו לו ביקורת. לטענת המערער, מדובר היה בתשובה ללא כוונה רצינית, וכך גם עולה מהמשמעות השיחה בדבר מכירת "חובונית סנדוויץ'" וכדומה. לטענת המערער, יש לשמע את הקלטה כדי להבין את תוכן התמליל, דבר שהוא מונע טעות מבית המשפט בנושא זה.

67. ביחס לאיושם השני, העוסק בקבלת החזר עבור הוצאות הביטוח, טוען המערער כי בית משפט קמא לא השכיל להבין לאשרו את מכלול העובדות ואת תהליך תשלום דמי ביטוח רכב לעובדי מדינה, בכלל, ובעניין של המערער בפרט, וחוסר הבנה זה גרם להרשעתו של המערער. המערער טוען, כי אין חולק על העובדות שפורטו בהכרעת הדיון, הינו בדבר הסכומים ששילם בפועל לחברת הביטוח והסכומים שקיבל כהזר. לטענתו, יכולה מהעובדות, ועל כן לא יכולה להיות מחלוקת, בסופו של יומם, בשנים נשוא כתוב האישום שלם באמצעות סוכן הביטוח אסולין סכומים גבוהים יותר לחברות הביטוח מהסכוםאות אותם קיבל כהזר בפועל.

68. המערער סבור, כי בית המשפט התעלם מהעובדה כי שעיה שעבוד مدינה עורך לרכבו ביטוח עומדות לפניו שתי אפשרויות, שניתנו על ידי המדינה עצמה: האחת, לבטח את רכבו אצל חברת ביטוח שזכה במקרה או פרט בביטוח בה המדינה באמצעות ביטוח בסדר כולל לעובדי מדינה; השנייה, שהעובד יבטח את רכבו באופן פרטני בחברת ביטוח בה חבר. כאשר העובד עושה כן הוא מצוי לגורם המושمر במסדרו, עוד לפני תום השנה הקלנדרית, פוליסה ובקשה לתשלום דמי ביטוח לשנה שתבוא. لكن, במקרה שכזה, נקבע גובה דמי הביטוח תחילת על ידי החשב ולאחר מכן מובאים הסכומים לאישור גם בהתאם לדירוג העובד, סוג הרכב, שנותו הרכב וכו'. הסכומים מועברים לידיית העובדים רק בתחלת השנה הקלנדרית. תחילת מקבל העובד סכום מסוים ולאחר מכן הוא מקבל השלהמה. لكن, במקרה זה שונה מהאפשרות הראשונה, שבה מקבל העובד על פי הסכום שנקבע בסדר עם חברת הביטוח. בכל מקרה, סכום הביטוח שימושם כהזר באפשרות השנייה אינו עולה על תקירה שנקבעת עבור אותה שנה ביטוח.

69. המערער טוען, כי בחר באפשרות השנייה כאשר במוגרת הנסיבות בין חברת הביטוח, ניתן תמיד לבצע שינויים בפוליסת הביטוח. המערער מפנה גם עדות מטעם המשרד בו עבד, של מי שהיה אחראי על תשלום החזר הוצאות, ממנה עלה כי מעולם עבד לא דיווח שקיבל הנחה כלשהי, וזאת שעה שאותו עבד בחר באפשרות השנייה, כפי שפורסם לעיל. המערער גם מפנה לאוთה עדות, ממנה עלה שככל מקרה לא יכול היה לקבל החזר הגבוה מהתקרה שנקבעה, ובכל מקרה לא קיבל החזר שכזה. עוד מפנה המערער להקלטה שנערכה בין הסוכן אסולין העוסקת בעריכת הפוליס לשנת 2005. המערער טוען כי מאותה הקלטה עולה באופן חד-משמעות שלא הייתה כוונה להונota איש, אלא המערער ביקש הצעה לאותה שנה.

70. המערער מסביר, כי כדי שיכל לבקש החזר הוצאות, היה עליו להציג פוליסט ביטוח כלשהו ולדרוש החזר הוצאות כאשר מילא לא יכול היה לעבור את תקורת החזר הוצאות שנكبעה, וכן בסופו של יומם אף אם קיבל הנחה, לא הוכח שהייתה לו כוונת מרמה כלשהי, מה גם שבפועל לא זכה לקבל החזר הוצאות העולה על הסכום שנדרש על ידו. בהקשר זה מפנה המערער גם להוראות שקיבלו העובדים מדי שנה בדבר השתתפות המשרד בביטוח מקיף וביטוח חובה, כאשר מלאה עולה באופן חד-משמעות שנקבע תעריף אחיד, ומילא עובך לא יוכל לקבל סכום כלשהו מעבר לתקרה שנكبעה.

71. בבית המשפט הבahir המערער בעדותו, כי רק בחודש ינואר היה יודע בדיון מהו הסכום שאושר לו כהחזר ביטוח, אז היה פונה פעמי ל██וק הביטוח וambil שיתאים את סכומי הביטוח לסכומים שאושרו לו, כך שלא ישלם מעבר לכך. גרסת המערער היא, כי היה בוחר תמיד באפשרות השנייה שעמדה לו, כדי לקבל תשלום ראשוני במועד היה מגיש את ההצעה הראשונית של הביטוח ולאחר מכן היה מודיע ל██וק הביטוח את הסכום המדוייק והפוליסה הייתה נרכשת בהתאם.

72. ביחס לגזר הדין טוען המערער, כי בית המשפט זקף לחובתו את הזמן הרוב שחלף מאז הוגש כתוב האישום ועד שהסתיים שלב שמיעת הראיות. בהקשר זה טוען המערער, כי הימשות הדיון הייתה מוטלת לפתחו של בית המשפט והמשיבה ולא ניתן לזקוף עניין זה לחובתו של המערער. המערער מדגיש, כי הדיון הסתיים בשנת 2012, היינו מספר רב של שנים לאחר ביצוע העבירות והגשת כתוב האישום. לפיכך, סבור המערער שיש לבטל את עונש המאסר שהוטל עליו, היינו 5 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכן להפחית באופן משמעותי את הקנס שנקבע בסך 20,000 ₪.

73. המערער מצביע על כך שהחקירה הגליה החלה בשנת 2005, וכتب האישום הוגש בשנת 2006, היינו זמן קצר יחסית לאחר תחילת החקירה הגליה. כבר בשנה זו כפר המערער בכתב האישום, כאשר בשנת 2007 נשמעו טענות מקדימות והועברו חומרית חקירה להגנה. בסוף שנת 2007 החלה שמיעת הראיות בתיק והתקיים דיון בטענת סعد מן הצדק. בתחילת שנת 2008 ניתנה החלטה בעניין זה ולאחר מכן הוגש כתב אישום מתוקן. שמיעת הראיות נמשכה עד למחצית שנת 2011, ולאחר מכן הוגש סיכומי הצדדים, כאשר הכרעת הדין ניתנה ביום 12.10.5.12, וביום 12.7.12 הוקרא גזר הדין.

74. המערער מלין על כך, שבית המשפט לא נתר לבקשתו לקבל תסקير שירותי המבחן, אשר לטעמו של המערער יכול היה לשפוך אור אודוטיו ועל נסיבות הקשורות ביצוע העבירות לכואורה, בפרט כאשר בית המשפט היה ער לנسبותיו האישיות הקשות של המערער.

75. המערער סבור, כי אילו עמד תסקיר שירותי המבחן בפני בית המשפט, לאור עבורי הנקי ואישיותו החובית ביותר, לרבות שירותו הצבאי, מעמדו ותפקידו, היה סיכוי סביר שבית המשפט ימנע מהרשעה, זאת על פי ההלכות שנקבעו בפסקה. חרף זאת, בית המשפט קבע בגזר הדין כי לא היה מקום להורות על תסקיר שירותי המבחן, שכן כל הנסיבות האישיות הכרוכות במערער עמדו בפני בית המשפט טרם גזר את עונשו. המערער גם הlion על כך, שבית משפט קבע בגזר דין שהבקשה לקבל תסקיר שירותי המבחן באה לאחר הכרעת הדין, ומילא שירות המבחן אמור להתייחס בין היתר לגישתו של המערער כלפי העבירות, ועל כן ראה בזאת נימוק שלא להיעתר לבקשת המערער.

76. עוד טוען המערער, כי בכתב האישום שהוגש לא צוין באופן מפורש שבදעת המשיבה יהיה לדרוש עונש של מאסר בפועל, גם לאחר שכתב האישום תוקן במספר פעמים, וזאת בגין הוראות סעיף 15(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי. לדעת המערער, עניין זה מלמד שלא היה בדעת המשיבה לדרש מאסר בפועל, והוא לא העלה עניין זה אף באמסגרת הדיון בטענת המערער ל"סעד מן הצדק". המערער סבור כי האמור בחוק מתייחס חובה על המשיבה להודיע על כוונתה לדרש עונש מאסר, ולפיכך בית המשפט לא יהיה רשאי להטיל עליו עונש של מאסר בפועל.

77. מוסיף וטווען המערער, כי ככל הפחות היה על בית משפט קמא לנמק במסגרת גזר הדין, מודיע החלייט לחרוג מהוראות סעיף 15(א)(1) ולהטיל עונש מאסר בפועל. לטענת המערער, לאור העובדה שלא הייתה קיימת בכתב האישום והודעה כאמור, הוא יצא מנוקודת הנחיה, לאורך כל ניהול הדיון, כי לא יוטל עליו עונש מאסר בפועל. בהקשר זה מפנה בא כוח המערער להנחיה המפורשת של פרקליט המדינה, כי על המשיבה היה להודיע בכתב האישום שבכוננותה להטיל עונש מאסר בפועל.

78. המערער מלין על כן, שבית המשפט, במסגרת גזר הדין, ישם את עקרונות הענישה שהותוו בתיקון 113 לחוק העונשין, התשע"ב-2012, כאשר נקבע שם שתוילתו של חוק זה 6 חודשים מיום פרסום והוראות החוק יחולו על הילכים שבויום התחילת טרם ניתנה בהם הכרעת דין. המערער טוען כי היהות שהכרעת הדין ניתנה ביום 10.5.12, והתיקון פורסם ביום 10.1.12, הרי הוראות התקון לא חלות על עניינו של המערער. למורת זאת, בית המשפט התייחס בגזר דיןנו למתווה המוצע בסעיף 40(א) לחוק העונשין, על פי תיקון 113, ובהתאם לזהות גם קבע את מתחם הענישה ההולם. עוד מדגיש המערער, כי מדובר בעבירות שבוצעו בשנת 2003 עד תחילת שנת 2005, היינו כ-9 שנים לפני מועד מתן גזר הדין.

79. לטענת המערער, אמות הענישה שהו נוהגות לפני תיקון 113 היו שונות, והתיקון רק החמיר עם כלל הנאיםים, ועל כן החמרה זו אינה צריכה לחול עליו.

80. לטענת המערער, בית המשפט קבע בגזר דין כי אפללו, אסולין ועוד קלין חברו למערער בביצוע העבירות, כפי שפורט לעיל. אפללו ואסולין כלל לא הוועמדו לדין, ואילו חלקו של עו"ד קלין, שהיה בתחילת בכתב האישום המקורי - נמחק, וחתת זאת עניינו עבר לדין בלשכת עורci הדין בהליך ממשמעתי, במסגרת הודה עו"ד קלין במיחס לו. המערער סבור, כי בנسبות אלו, ראוי היה שבית המשפט יקל עמו ולא יחמיר עמו, מה גם שעו"ד קלין הורשע ונדון ל-4 חודשים השעה בלבד. אסולין כאמור לא הוועמד לדין וכך גם אפללו, לאחר שפרקליות מוחז תל אביב סקרה שלא היה מקום להעמידם לדין. לפיכך, סבור המערער כי ראוי שערכתה הערעור תקל בעונשו.

ד. תשובת המשיבה לטענות המערער

81. באשר לטענת המערער לעניין פסילות האזנות הסתר והמועד בו הוגבל הצו, טענת המשיבה, כי עולה באופן חד-משמעות שהעובדות שהוכחו בפני בית משפט השלום, שהנשיאת הגבילה את הצו עד ליום 23.2.05, ולא עד ליום 23.1.05 כפי שטען המערער. המשיבה מפרטת את העובדה, כי הנהל הרגיל בעת שנחתרם צו האזנות סתר הוא שהמקור נשמר בכספת בית המשפט, ואילו הגורם שביקש את הצו מקבל העתק צילומי של הצו. כאשר החומר נמסר

ליידי בא כוח המערער, הועבר לידי הצילום שהיא בידי משטרת ישראל וצילום זה, או צילום נוסף, הוצג לפני כב' הנשיהה כאשר פנה אליה בא כוח המערער בתחילת הדרך. עולה מכך, כי עדותה הראשונה של כב' הנשיהה לא ניתנה לאחר שכב' הנשיהה עיניה בצו המקורי, אלא בצלום של הצילום שהוצג לה. עקב לכך, נפלת טעות במכותב הראשון שלשלחה לתיק בית המשפט, שם סבירה כי התאריך הוא 23.1.05.

82. לאחר זאת, ובkeit השיבתה, הוצאה הצעו המקורי מכספת בית המשפט והוצג לנשיהה, ולאחר שכב' הנשיהה עיניה בצו המקורי, ראתה כי אכן נרשם התאריך 23.2.05. לפיכך, פניה כב' הנשיהה פעמיinus נספח לבית משפט השלום והבהירה עניין זה. טוענת המשיבת, כי ברור שיש להעדייף את מכתבה השני של כב' הנשיהה, שכן הוא געשה על סמך עיון במסמך המקורי, ולא על סמך צילום של צילום, שבוודאי לא היה ברור די.

83. עוד מפניה המשיבת לחוות דעתו ולחקירותו של מומחה מ"פ, שלא נסתירה, ממנה עולה באופן חד-משמעות כי מדובר בספרה 2 ולא בספרה 1. מומחה זה ערך חוות דעת מקצועית והסתמך על צילומים וסקפים שערף, והראה באופן חד-משמעות את ההבדל בכתב ידה של כב' הנשיהה בין הספרה 1 בספרה 2.

84. המשיבת מוסיפה וטוענת, כי בית משפט השלום פעל על פי הוראות הפסיקה כאשר סירב לזמן את כב' הנשיהה למתן עדות בבית המשפט והסתפק בקבלת עדותה בכתב, ולמעלה מן הצורך מונה גם מומחה, כפי שפורט לעיל.

85. עוד טוענת המשיבת, כי לאחר שהובילו הדברים, לא היה מקום לפנות פעם נוספת אל הנשיהה לשם קבלת הבחרות נוספת.

86. המשיבת מדגישה, כי מרבית טיעוני של המערער מתייחסים לממצאים עובדיתיים חד-משמעותיים וברורים של בית משפט השלום, ועל פי ההלכה הנוהגת אין מקום להתערב בממצאים אלה.

87. באשר לאישום הראשון, מפניה המשיבת למסקנות בית המשפט כפי שפורטו לעיל. המשיבת טוענת, כי המסקנות העובדיות מတבסות על ראיות אובייקטיביות לחלוtin, שהן סרטי הבדיקה שהוגשו בבית המשפט וכן הדוחות שהופקו מהמחשב המתעדים את השאלות שערף המערער בזמן אותן שיחות שהוקלטו והוסרטו. מדובר בראיות שלבות האחת בשנית, ואין כל מקום לחלק עליהן.

88. עוד מפניה המשיבת לעדותו של עד התביעה דני יחזקאל, העומדת בסתרה לטענות המערער כי הפעיל את אפללו כמודיע. המשיבת מפנה לכך שבית המשפט נתן אמון מלא בעד דני יחזקאל, ודחה - בצדק, את טענות המערער שלא הוכחו, מה עוד שהמערער שינה את גרסתו ובסלב מסויים זנחה את הטענה בדבר היותו של אפללו מעין מודיעע או סוכן מטעמו, וטען כי אפללו היה "מעכאר". לפיכך סבורה המשיבת, כי די בעובדות האמורתיות, לגביון לא הייתה מחלוקת, כדי לבסס את העבירות בהן הורשע המערער, הכל כפי שפורט בהכרעת הדיון.

89. באשר לפרשנות סעיף 142 לחוק מע"מ, מפנה המשפט למסקנות בית המשפט כי מדובר בנסיבות דזוקני וחד-משמעותי, וכי האיסור הקבוע בסעיף זה הוא מוחלט, למעט אוטם חריגים כפי שפורטו על ידי בית המשפט בהכרעת דינו. לטעמה של המשפט, הפרשנות המרחיבה שמנסה המערער לחת לסעיף 142 הנ"ל נעדרת כל בסיס. אין לקבל את הפרשנות כי יש לעורך מבחן של אייזון אינטראסים בין האיסור שבסעיף 142 לבין טובת המערכת כאשר לא היה בידי המערער שיקול דעת כלשהו לחרוג מהוראות סעיף 142 ולמסור מידע בדבר עוסקים למי שאינו מוסמך. לטענת המשפט, אין כל אבחנה במסגרת סעיף 142 באשר למסירת מידע סתום, או מסירת מידע באופן מגמתוי זאת לצורכי קבלת אינפורמציה אחרת ממקבל המידע. לטעמה של המשפט, רשותו המורשים בסעיף 143א לחוק המע"מ היא רשימה סגורה, ולא ניתן לפרש רשימה זו באופן מרחביב, כפי שמנסה לעשותות המערכת.

90. באשר לפגיעה בפרטיות טענת המשפט, כי ביחס לשלווה עוסקים הוגשו הודעותיהם במשטרה בהסכמה, מהן עולה באופן חד-משמעותי כי לא הסכימו מעולם שאפלו יקבל מידע פרטי בענייניהם ועל כן אין עוד מקום לשמעו טענות אלו בערעור.

91. באשר ליסוד הנפשי, טענת המשפט כי אין מקום לפרשנות המערער לפיה נדרשת הוכחה שמסירת המידע נעשתה בזדון, היינו מתוך כוונה לפגוע באותו אדם שלגביו נמסר המידע, אלא יש להסתפק בהוכחת מחשבה פלילתית, היינו - הוכחת מודעותו של המערער לטיב המעשה ולנסיבות, וכן לאפשרות שתיגרם פגיעה בפרטיות, בין אם מדובר בכוונה לגורם זאת, או בעצמת עניינים או בפזיות.

92. באשר לטענת המערער כי לא הוכחה פגעה ממשית באותו עוסקים, וזאת לאור טענתו כי בהעדר הוכחה שכזו לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש, טענת המשפט כי הוכחה שהמעערער היה מודע לקיומה של חובת הסודיות ולהעדר הסכמה מצד העוסקים למסירת המידע. המשפט מבהירה כי הוכחת הנזק הנדרשת בסעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות עניינה מצב בו נתבע פיצוי כספי בגין נזק שנגרם, אולם אין הדבר קשור כלל ועיקר להרשעה בעבירה של פגיעה בפרטיות.

93. המשפט טענת, כי הוכח שלא ניתן לקבל את עדותו של המערער בעניינים רבים והוא נמצא בלבתיאמין לאור גרסאותיו שנדחו על ידי בית המשפט, ולאחר העובדה ששנייה גרסתו ביחס למדוברו של אפלו. המשפט סבורה, שאין מקום להתערב במסקנות אלו של בית המשפט, שכןן במישור העובדתי.

94. באשר לטענת המערער כי אפלו הופעל כמקור על ידו, הרי טענה זו נזנחה על ידי המערער במסגרת הסיכומים שהגיע לבית משפט השלום, ועל כן לא היה מקום שבית משפט השלום יתיחס לטענה זו של המערער שהועלתה בתחילת ההליך ובמסגרת עדותו, כאשר בשלב זה חזר ממנו. כמו כן מפנה המשפט לכך, שעל אף זאת בית משפט השלום במסגרת הכרעת דינו דין בטענה זו של המערער ומצא לנכון לדוחותה מכל הטעמים שפורטו לעיל, ולפיכך סבורה המשפט כי לא עומדת למעערער הטענה שמסר לאפלו את המידע כמודיע, היינו פעל במסגרת שיקול דעתו וכי לא היה מודע לכך שנاسر עליו למסור מידע כאמור לאפלו.

95. עוד מצביעה המשיבה על העובדה שווייתה על העדת אפללו מהנימוקים שפירטה בפני בית משפט השלום, אולם המערער אף הוא נמנע מלזמו לעדות, למורת שיכל היה לתמוך בטענותיו, לפיהן כלל לא היה מקור מודיעינו או היה מוסמך לקבל מידעים כאמור. לטענת המשיבה, הנטול להוכיח את הטענה כי אפללו היה מוסמך לקבל מידע מהמערער עבר לכתיי המערער, אולם המערער לא עמד בנטול המוטל עליו, בפרט כאשר נמנע מהזמן את אפללו לעדות.

96. באשר לטענת המערער כי היה זה בתחום שיקול דעתו למסור מידע לאפללו, סבורה המשיבה כי לא היה בידי המערער שיקול דעת כאמור, ומכל מקום לא עמד המערער בנטול להוכיח כי היה מוסמך למסור לאפללו מידע לפי סעיף 142 לחוק מע"מ. המשיבה מפנה לכך כי סעיפים 108 ו-109 לחוק מע"מ דנים בסמכות המנהל לדריש מסמכים, דוגמאות וידיעות וכן בסמכויות התפיסה והחיפוש שהוקנו לו, ואין להסיק מהאמור שם כי היה בידי המערער שיקול דעת או סמכות לחרוג מהוראות סעיף 142 לחוק מע"מ.

97. באשר ליסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירות פגיעה בפרטיות ובעבירות הפרת סודיות, טוענת המשיבה כי כפי שקבע בית משפט השלום, עלה מחומר הראיות באופן חד-משמעות שהמערער היה מודע לאיסור הקיים בסעיף 142 לחוק מע"מ, ולמרות מודעות זו מסר מידע לאפללו, זאת בחוסר סמכות. מכאן טוענת המשיבה, הוכח היסוד הנפשי ואין מקום להרחיב בעניין זה מעבר לכך.

98. באשר ליסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה של פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות, טוענת המשיבה כי לאחר שנקבע שהמערער ידע שאפללו אינו מוסמך לקבל מידע הנוגע לעוסקים שונים, וכן הוכח כי המערער ידע זאת, ומכל מקום המערער לא ביקש מאפללו מסמך או אישור כלשהו מטעם מטעם עוסקים, הרי שהוכח היסוד הנפשי בדבר מודעות המערער לאיסור החל עליו, הכלל גם איסור של מסירת פרטיים אישיים הנוגעים לאוותם עוסקים.

99. באשר לאיושם השלישי, טוענת המשיבה כי גם כאן מעלה המערער טענות נגד מצאים עובדיתיים שקבע בית משפט השלום. המשיבה מפנה לתוכן ההקלטות והתמליל שהוגש לבית המשפט, המתעד את השיחה שהייתה בין המערער לבין עו"ד קלין. לטענת המשיבה, בית המשפט לא התעלם מתוכן הקלטה, אלא דחה את גרסת המערער וגרסת עו"ד קלין שעמדו בסתרה לתוכנה, וכן עמדו בסתרה לעובדה שעו"ד קלין הודה בבית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין באשמה שויוסה לו. באשר לתוכן הקלטה טוענת המשיבה, כי האזנה מדויקת לקלטה מעלה שהמערער לא הוטעה כלל על ידי עו"ד קלין, ואין לקבל את טענת המערער כי לאחר שעו"ד קלין פנה אליו בשם מספר עוסקים אותם יצג, סבר המערער בתום לב כי גם העוסק נשוא כתוב האישום הוא לקוח של עו"ד קלין. המשיבה מפנה בין היתר לחילופי הדברים שהיו בין עו"ד קלין לבין המערער, מהם עלה בבירור כי אין מדובר בלקוח של עו"ד קלין, אלא מדובר בעסק שעו"ד קלין מבקש לפגוע בו, מבקש שתיערכ לגביו חקירה, מצהיר כי ברצונו "להשמיד אותו" ובסוף דבר, בשיחה בין עו"ד קלין לבין המערער עולה דרך הפעולה, הינו לשוחח מכתב אונוני לאותו עוסק.

100. באשר לאיושם השני טוענת המשיבה כי גם כאן מלין המערער על קביעותיו העובדיות של בית משפט השלום. לטענת המשיבה, לא נפלה טעות כלשהי בעובדיות שקבע בית המשפט, ועליהן בסיס את הרשות המערער בעבירות

שייחסו לו, היינו קיבלת דבר במרמה במקרה אחד, וניסיון לקבלת דבר במרמה בשני מקרים אחרים. מדובר בהרשותה שהتبessa יכולה על מסמכים שהוצגו בבית המשפט, ועל עדותיהם של המערער, סוכן הביטוח ונציגת חשבות המשרד בו עבד המערער.

101. המשיבה מפנה למסקנות בית המשפט, כי לאור מכלול העובדות והעדויות שהובאו לפניו, אין כלל ספק שהמעערער, בשיתוף פעולה עם הסוכן אסולין, ניסה להוציא במרמה כספים מהמדינה, זאת על ידי הגשת פוליסות ביטוח שלא היו הpolises האמיתיות, אלא נערכו אך ורק כדי להגישי למקום העבודה כדי לזכות בתשלומים מוגדל של דמי הביטוח. לפיקר סבורה המשיבה, כי הרשותה מבוססת על הגשת מסמכי ביטוח כזבים. העובדה שבשני מקרים לא קיבל המערער החזר העולה על הסכומים אותם הוציא אינה משנה כלל, שכן הוכחה הכוונה להונאות את המדינה כאשר כוונה זו עולה מהמסמכים עצמם כמו גם מתוכן הקלותות השיחות בין הסוכן אסולין, ומכך ניתן ללמוד שהוא תכנן מוקדם כיצד להונאות את המדינה.

102. ביחס לטענות המערער בדבר הגנה מן הצדק, אכיפה ברורנית וחוטי דברים, טענת המשיבה כי בית משפט השלום התייחס לטענות אלו במסגרת הכרעת דין וגורר דין. לטענת המשיבה, גם אם בסופו של יום התברר שהיתה בהחלטה שלא להעמיד לדין את אפללו ואסולין משום סטייה קלה מהנורמה המקובלת, אין בכך להביא לתוצאה הדבר ביטול כתוב האישום שהוגש נגד המערער שהרי עניינו של המערער שונה מעניינים של אפללו ואסולין. לא מדובר בהחלטה שנבעה משיקולים זרים, אלא משיקולים ענייניים, בפרט כאשר השניים אינם בגדר עובדי ציבור ואין נושאים בתפקיד בכיר במערכת בית המשפט כדוגמת המערער. מכל מקום לא הייתה אבחנה שרירותית ומפללה בין המעורבים, והמערער לא עמד בנטל להוכיח טענות אלו. המשיבה מוסיפה וגוררת כי טענת המערער לפיה מעשיו הינם בבחינת חוטי דברים לא התקבלה כלל ונדחתה על ידי בית משפט השלום, אשר קבע שהמעערער מעלה בתפקידו, הפר חובת הסודיות המוטלת עליו וכן פגע באוותם ועסקים שעלה שהעביר מידע מסויל למי שאינו מוסמך לקבללו.

103. באשר לטענות המערער לעניין עו"ד קלין בדבר אכיפה ברורנית ואפליה, טענת המשיבה כי שקלה באופן ענייני את ביטול כתוב האישום נגד עו"ד קלין והעברת ההליך לפסים ממשמעתיים, ובסופו של דבר הורשע עו"ד קלין והושתת עליו השעה למשך 4 חודשים מלשכת עורכי הדין.

ה. ערעור המשיבה ביחס לעונש

104. המשיבה הגישה ערעור על גזר דיןו של בית משפט השלום, וטענה כי היה מקום להחמיר בעונשו של המערער.

105. לטעמה של המשיבה, שגה בית משפט קמא שעה שחרג לccoli מתחם העונשה שקבע וגורר עונש של 5 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות, בלבד, שכן על פי הוראות החוק, במסגרת תיקון 113, היה חייב לגזר עונש הנמצא במתחם העונשה שנקבע על ידו, מה עוד שלא פורטו שיקולי עונשה חריגים מהווים תנאי הכרחי לחרוג לccoli מתחם. המשיבה סבורה כי הטעם היחיד יכול לבוא בחשבון כדי לחרוג מתחם העונשה שנקבע, הוא עניינים של השלושה אפללו, אסולין ועו"ד קלין, אולם לטעמה של המשיבה עניין זה אינו מאפשר חריגה מתחם העונשה שנקבע. לטענת המשיבה, התנהלותה מול שלושה אלה לא הייתה משומן אפליה בין שווים, אלא נעשתה מתוך אבחנה עניינית

606. המשיבה מוסיפה וטוענת כי לא היו בידיה כדי להרשיע את סוכן הביטוח אסולין בمعنى המרמה של המערער; לגבי אפללו טוענת המשיבה, כי אין לומר שבאי העמדתו לדין יש משום אפליה פסולה בגין מערער, שכן מחומר הראיות עליה שאללה פעל בשליחותם של חלק מהousingקים, ועל כן לא ניתן היה ליחס לו עבירה של פגעה בפרטיהם. רק בשלב מתקדם של המשפט נחשפה המשיבה לעובדה שהוא כסוף חלק מהousingקים, אשר בשם פנה אל המערער. זאת ועוד, המשיבה השתכנעה כי אפללו נמצא במעגל החיצוני לעבירה, ובנוסף, לאחר שאינו עובד ציבור, הרוי שאינו בהסדר שנערכ עמו משום אפליה אסורה כלפי המערער, ואין בכך כדי להשילך באופן ניכר על העונש שנגזר על המערער.

607. באשר לעוז'ד קלין, סבורה המשיבה כי אין לראות בהסדר שנערכ עמו משום אפליה לרעה של המערער, שכן עוז'ד קלין הודה בבית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין בעבירות שייחסו לו, ונידון שם לעונשים שככלו השעה. המשיבה טוענת, כי לאור נסיבותיו השונות של עוז'ד קלין, לרבות הodiumו, חלקו הפחות חמור בביצוע העבירות והעובדה שאיןו עובד ציבור, הרוי שאינו בהסדר שנערכ עמו משום אפליה אסורה כלפי המערער, ואין בכך כדי להשילך באופן ניכר על העונש שנגזר על המערער.

608. לפיכך, סבורה המשיבה כי בית המשפט טעה כאשר קבע במסגרת שיקולי הענישה שנוצר פער ניכר ובלתי סביר בין המערער לבין שותפיו, מכל מקום, לדעת המשיבה, בית המשפט נתן לכך משקל רב מדי שהbias אותו לסת'יה בalthי מוצדקת מרמת הענישה המקובלת. לטעמה של המשיבה, מעשי של המערער מחייבים ענישה מחמירה באופן ניכר מזו שהושתה עלי, זאת לאור מעמדו הבכיר בראשות המסים, ריבוי המעשים, שגרתם והימשכותם, הקלות הבלתי נסבלת של ביצועם, ניגוד העניינים החrif בו עמד המערער והפגיעה בערכיהם החברתיים והציבוריים המוגנים, כפי שפורט בהכרעת הדין. המשיבה סבורה, כי בית המשפט לא נתן ביטוי למלילה באמון הציבור ועובדיו הציבור, הפגיעה בקופה הציבורית ובתוර המידות של השירות הציבורי כתוצאה ממשעי המערער, ולא נתן משקל למדייניות הענישה הממחמירה הנוגגת בעבירות מסווג זה. לעומת זאת, לטעם המשיבה, מפסיקת בית המשפט הנוגעת לעניין עולה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשימים שהורשו עבירות דומות עונשי מאסר לריצוי אחורי סורג ובריח גם אם היה מדובר למי שאינם עובדי ציבור, או בעובדי ציבור בדרגת נמוך מזו של המערער, וגם שעיה שהיה מדובר בנטיות אישיות ובריאותיות יוצאות דופן.

609. בתשובתו לערעור המדינה על קולת העונש סומך המערער בעיקר על טיעונו בגין גזר הדין, כפי שפורטו לעיל.

. דין והכרעה

מועד פקיעת צו האזנת הסטר

610. בחנו את טענות המערער ולא מצאנו שיש בהן כדי לשנות את מסקנות בית משפט השלום בעניין זה, המבוססות על חומר הראיות. הניתוח שעריך בית המשפט השלום הגינוי וברור ולא נפלה בו טעות כלשהי. נחזר ונאמר כי הגינוי שככ' נשיאת בית משפט המחוזי תל-אביב יפו, כב' השופט ברלינר, שעיה שסמכה על צילום של צילום, סבורה

מתוך טעות כי מדובר בספרה 1. לאחר שהוצב לפניה המסמך המקורי, הבדיקה כי מדובר בספרה 2, כפי שאכן קבע באופן נפרד ובلتוי מומחה מז"פ, מר יair בן שמש. חוות דעתו לא נסתירה, והוא נערכה באופן מתקזע, מודיע ואובייקטיבי. לאור האמור, יש לקבוע, כפי שקבע בית משפט השלום, כי מועד פקיעת הצו היה ביום 23.2.05, ומכאן שכל האזנות הסתר שבוצעו עד מועד זה נעשו כדין.

111. לטעמו, כפי העולה מפסק דין של בית משפט השלום, מרבית הראות הנוגעות לאיושם הראשון והשלישי, מבוססת על האזנות הסתר, הקלותות קוליות וסרטוי הקלטה, וכל זאת מתיחס עם דוחות המחשב ונתמך ביתר הראות. ראוי להעיר, כי המערער לא עשה את כל שנדרש כדי לתמוך בגרסתו בדבר מעמדו של אפללו. מקובלות علينا קביעת בית משפט השלום, כי המערער ידע היטב שהמשיבה יתרה על עדותו של אפללו ויכול היה לזמןנו עד מטעמו, או לדרוש את זימונו לבית המשפט עוד, דבר שלא עשה על ידו. נראה, כי עובדה זו עומדת לחובת המערער ולא לזכותו, כפי שהוא מנסה לטעון עתה.

112. אנו מקבלים את קביעות בית משפט השלום, בכל הקשור למארג הראות המתיחס לאיושם הראשון, ובעיקר בקשר שהראות האובייקטיביות, הינו תוצר האזנות הסתר ודוחות המחשב שהופקו, יחד עם יתר הראות והעדויות, משתלבים זה בזה ויצרים תמונה שלמה ו אחידה.

113. באשר למעמדו של אפללו, מקובלות علينا עדות בית משפט השלום כי המערער לא הצליח לשכנע ולהוכיח שאפללו היה סוכן של רשות המסים, או איש מודיעין. טענה זו של המערער, כפי שקבע בית משפט קמא, נסתירה הן בעדותו שלו עצמו ובגרסאות אחרות שבאו מטעמו, והן על ידי עדי התביעה שהיעדו מטעם המאשימה. אותם עדים הם אלה שהיו אחראים על הפעלת סוכנים ואנשי מודיעין ברשות המסים.

114. אנו מקבלים את קביעת בית משפט השלום, המבוססת על הראות שהונחו לפני, כי מטרת הפגישות שהתרחשו בין המערער לבן אפללו הייתה אחת, והיא הזרמת מידע מהמערער לאפללו בעניינים הפרטיא של נישומים ועוסקים שונים, מידע שעליו קיימת חובת סודיות, אותה הפר המערער.

115. לפיכך, במישור העובדתי, בכל הנוגע לאיושם הראשון, לא ראיינו מקום להתערב באופן כלשהו בנסיבות בית משפט השלום.

סמכות המערער במסגרת תפוקיד

116. אין חולק, כי לumaruer היה תפוקיד בכיר במע"מ וכי תפוקידו זה כלל סמכויות רבות (ראה: נ/9). בית משפט השלום קבע, כי לא הוכח כלל שהumaruer היה רשאי לגייס סוכנים או אנשים שימושו לו מידע, ובתמורה לכך להעביר לאותם גורמים מידע הקשור בעוסקים אחרים. אך גם לא הוכח שלumaruer הייתה סמכות לחרוג מהוראות סעיף 142 לחוק מע"מ, או שיקול דעת "להגמיש", כתענות, את הוראות סעיף זה. קביעות אלו של בית משפט השלום מקובלות علينا, ולא הובא לפניינו טעם כלשהו ממנה עולה שבית משפט השלום טעה, או כי יש לשנות קביעות אלו.

117. טענת המערער, כי סמכיות אלו היו נתונות לו מכוח האמור בסעיפים 109-108 לחוק מע"מ, אינה מתישבת עם האמור שם. לפיכך, יש לדחות את טענות המערער בעניין זה.

הכוונה הפלילית הנדרשת ביחס לסעיף 142 לחוק מע"מ

118. בית משפט השלום קבע בהכרעת דיןו, כי היסודות העובדיים שבסעיף 142 לחוק מע"מ הוכחו, קיבעה המקובלת עליינו. בנוסף, בחן בית משפט השלום את היסוד הנפשי הנדרש. מסקנת בית משפט השלום הייתה, כי יש להוכיח שהמעערר היה מודע לאיסור הקבוע בסעיף 142, וכי למטרות זאת, מסר ביודעין מידע סודי למי שאינו מוסמך לכך.

119. בהקשר זה קבע בית משפט השלום, כאמור, כי לא יכול להיות ספק, כי המערער, מתווך תפקידו ומעמדו, היה מודע להוראות החוק. המערער עצמו אינו מכחיש זאת. לטענתו, הוא טעה לחשוב שמתווך תפקידו ולאור מעמדו של אפללו, הוא רשאי היה למסור מידע מסווג שאותו מסר לאפללו. בית משפט השלום דחה גרסה זו של המערער, ומצא כי אין לה על מה שתסמן. סבירים אנו, כי צדק בית משפט השלום במסקנתו זו.

הפרת האמון

120. בסעיף 284 לחוק העונשין נקבע, כי "עובד הציבור העושה במילוי תפקידו מעשה מרמה או הפרת אמונים הפוגע בצויר, אף אם לא היה במעשה ממשום עבירה אילו נעשה כנגד יחיד, דין - מאסר שלוש שנים". נקבע לא אחת, כי מדובר בעבירות מסגרת או עבירת סל, المسؤولות כעבירה התנהגותית. על פי הפסיכה, היסוד העובדתי של העבירה מכיל בתוכו פרט התנהגותי, שהוא ביצוע מעשה מרמה או הפרת אמון, פרט נסיבתי ראשון שמדובר בעובד ציבור העושה במילוי תפקידו, ופרט נסיבתי שני הוא היוטו של המעשה פוגע בצויר. יש להציג כי לא נדרשה בפסיכה גרימת תוצאה בפועל של פגיעה בצויר, אלא ביצוע מעשה של הפרת אמון אשר מティיבו פוגע בצויר.

121. לא אחת נקבע, כי עבירה זו מהווה כלפי מרכז במאבק למען טוהר המידות בשירות הציבור. הפסיקת הכירה בנסיבות לוואי מחמירות כך שתהיה הצדקה או חובה לנקט בהליך פלילי. ענייננו, היסוד העובדתי שהוכח הוא מסירת מידע אסורה בנוגע לעסקים שונים. כפי שקבע בית משפט השלום, במקרה המוגנים מהם: אמון הציבור, טוהר המידות ופיעילות התקינה של המנהל הציבורי. עוד נקבע, כי מדובר בנאשם בעל משרה רמה במסגרת רשות המסים, דבר מהוועה נסיבה לחומרה. מקבלים אנו דברים אלה של בית משפט השלום.

היסוד הנפשי הנדרש

122. לאחר שמדובר בעבירה התנהגותית, נדרש נפשי של מחשבה פלילתית (ראה: סעיף 20(א) לחוק העונשין). ככלומר, היסוד הנפשי הנדרש הוא מודעות לטיב המעשה ולקיום הנסיבות הנמנעות על פרטיה העבירה. נקבע כי כדי להוכיח קיומו של היסוד הנפשי, אין צורך להוכיח שהעובד היה מודע בפועל לכך שמעשו עולה כדי הפרת אמון (דנ"פ 1397/03 מדינת ישראל נ' שמעון שבט, פ"ד נט (4), 385, עמ' 422-423). מלימ אחירות, נקבע כי טוות במצב המשפטי אינה פוטרת אחירות, וכך גם טוות באשר לסיווג הנורמטיבי של פרט עובדתי אינה צריכה לפטור מ אחירות.

בית המשפט אימץ את ההחלטה, לפיה יש להתבסס על נורמת התנהוגות הרואה לעובד ציבור ולא על מודעות סובייקטיבית של עובד הציבור הנאשם בעבירה של הפרת אמונים, גם אם לפי תפיסתו הערכית לא ראה פסול במעשהיו (ראו: דנ"פ 1397/03 בעניין שבס, לעיל; ע"פ 5046/93 מדינת ישראל נ' הוכמן, פ"ד נ(1) 2, בעמ' 14-13).

123. סבורים אנו, כי אף אם שגה המערער לחשב שרשאי הוא במסגרת תפקידו למסור מידע אודוט עוסקים שונים לאפללו, הדבר עומד בניגוד לנורמת התנהוגות רואה אותה הינו מצפים לראות אצל המערער, מתווך תפקידו. הדבר עומד בניגוד לכללי המנהל התקין ובפרט בניגוד לאיסורים המפורשים הקבועים בחוק.

124. עוד סבורים אנו, כפי שקבע בית משפט השלום, כי המערער, מתווך תפקידו, היה מודע, או אמרו היה להיות מודע, לאיסורים החלים עליו בדבר מסירת מידע אישי של נישומים ועוסקים. חרף זאת, המערער מסר מידע זה לאדם שאינו מוסמך ובכך התקיימו היסודות העובdotים והיסוד הנפשי הנדרש בעבירה של הפרת אמונים.

האישום השלישי

125. שבנו ובחנו את טענות המערער ואת קביעות בית משפט השלום ביחס לאיושם השלישי. מקובלת علينا קביעת בית משפט השלום, כי עללה באופן חד-משמעי מהקללת השיחה, שעוז"ד קלין הבHIR בדבורי כי העוסק האמור אינו ל��וח שלו, וכי ברצונו לפגוע בו ולהזיק לו על ידי "השמדתו". עוז"ד קלין ביקש לברר עם המערער כיצד ניתן לגרום לכך שתיעיר ביקורת מס אצל עוסק זה. המערער ועו"ד קלין הגיעו לפתרון של משלוח מכתב אונימי, וכי המערער יdag לכך. איננו סבורים שיש צורך בראיות נוספות כדי להבין שאותו עסוק אכן מיצג על ידי עוז"ד קלין. לפיכך, המערער היה מודע למצב דברים זה והוא מנע מלמסור לעוז"ד קלין מידע כלשהו בדבר העוסק. לעניין היסוד הנפשי הנדרש, הדברים עולים בקנה אחד עם קביעות בית משפט השלום לגבי האישום הראשון ביחס לעבירות בהן הורשע המערער.

האישום השני

126. מהקלטה שנערכה, בה תועדו שיחותיהם המערער וסוכן הביטוח אסולין, עלתה מפורשות כוונה להונאות את המעביר, מדינת ישראל, על ידי הצגת פוליסות "מנופחות" והפחחת הפרמייה לאחר מכן.

127. חובה הייתה על המערער לגייס גורמים האחראים על החזר פרמיית הביטוח את פוליסות הביטוח האמיתיות ולהימנע מיצירת מצג לפיו הפוליסות "המנופחות" הן האמיתיות.

128. איננו מקבלים את עמדת המערער, לפיה מדובר בעניין טכני בלבד, שהרי ממילא בשנים 2003-2004 לא זכה בהטבה כלשיי מעבר לסכום ששולם בפועל, להבדיל משנת 2005 בה כן זכה להטבה כאמור, שכן התנהוגות, בשיטוף פעולה מצד אסולין, הייתה מתוכננת ונועדה מלכתחילה לקבל הטבות כספיות שלא הגיעו למערער, על ידי "הנחה דעתם" של האחראים להחזיר פרמיית הביטוח כי אלה סכומי הביטוח האמיתיים אותם משלם המערער עברו ביטוח רכבו.

129. משךם המ פני הדברים, סבורים אנו כי התקיימו יסודות העבירה של קבלת דבר במרמה, הן במישור העובדתי הנדרש והן לעניין היסוד הנפשי הנדרש, כפי שקבע בית משפט השלום. אכן, לגבי השנים 2004-2003 מדווח בניסיון, ואילו בשנת 2005 מדווח במהלך שצחח.

אכיפה ברונית וטענת הגנה מן הצדק

130. לאחר בחינת טענות הצדדים, מקובל עליינו כי טענות המערער אין יכולות לעמוד לו לעניין עצם הגשת כתב האישום והרשעתו בדיון.

131. ראשית לכל,עו"ד קלין העומד לדין שמעתי ונענש. איננו סבורים כי הטלת עונש של 4 חודשים השעה הוא עונש שניtan להתעלם ממנו, והוא בוודאי טומן בחובו פגיעה כלכלית, מה גם שע"ד קלין היה מעורב בעבירה אחת שהתייחסה לעוסק אחד בלבד.

132. באשר לסוכן הביטוח אסולין, עולה כי המשיבה שקרה ובחנה את עניינו, והגעה למסקנה שאין מקום להעמידו לדין. סבורים אנו, כי יש מקום לאבחן בין סוכן הביטוח לבין המערער, שהרי המערער הוא זה שהוא אמר או להונאותו תכנן או הטעה בדבר גובה הפרמייה, כפי שפורט לעיל. יתרה מזאת, המערער, עובד בכיר, אמר היה לפך על "הונאות מס", נהג לטעמו באופן בלתי ראוי לחלוtin, ועל כן היה ראוי להעמידו לדין בנושא זה.

133. נראה, כי גם האבחנה שערכה המשיבה ביחס לאפללו, שעה שהוחלט על הגשת כתב אישום, נעשתה באופן סביר ובתום לב. המשיבה הניחה באותה נקודת זמן, כי אפללו סבר שהוא אכן מייצג את אותם עסקים בקשר פרטימ. לפיכך, ספק אם זאת היה מקום להעמידו בדיון, כאשר ביחס למערער, מתווך תפקידו וסמכוותו, שונים הדברים.

134. יש לציין, כי מי שמסר את המידע היה המערער, ואילו אפללו קיבלו. לפיכך המערער אמר או נהוג על פי אמות המידה שנקבעו בחוק. משחרג המערער ממאות מידת אלו, בצדק סקרה המשיבה כי יש להעמידו לדין כאשר מעשי פגעו בנורמות ציבוריות, כפי שפורט לעיל.

גור הדין

135. בית משפט קמא החליט, במסגרת גזירת עונשו של המערער, לישם את המתווא הקבוע בסעיף 40א לחוק העונשין - הבנית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. בית משפט קמא סבר, כי זו הדרך הנכונה לסתת בה במקרה זה, וכי יש להביא בחשבון לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם - את סוג העבירות שעבר המערער והנסיבות שבהן נ עברו, תוך התחשבות בפגיעה בערכיים חברתיים מוגנים, מידת הפגיעה בהם, ובהתיחס לשיקולי הגמול ומדיניות הענישה הנהוגים בעבירות אלה.

136. לפיכך, סקר בית משפט השלום את העובדות והנסיבות השונות הנוגעות לביצוע העבירות; זאת ביחס לסוג העבירות, הפגיעה בערכיהם המוגנים ומידתן, וכן שיקולים נוספים, כפי שפורטו בגזר הדין. שיקוליו של בית משפט כאמור, כפי שהובאו בגזר הדין, מקבילים עליינו.

137. בפרט, מקבילות עליינו מסקנותיו של בית המשפט, לפיהן העבירות שביצע המערער הן חמורות - כל אחת כשלעצמה, ובהתברותן ייחדי; הכל כפי שפורט בגזר דין של בית המשפט. כמו כן, צדק בית משפט כאמור בנותנו משקל מוגבר לכך שמדובר במספר פרשיות שעוניין דומה, באירועים שהתרחשו במועדים רבים כאשר המערער הפר את חובת הסודיות שחלה עליו.

138. במסגרת גזר הדין מינה בית המשפט את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירות, בהדגשו את חומר הנסיבות, ובכללן: בכירותו ומעמדו של המערער, ידיעתו של המערער כי נאסר עליו למסור מידע בדבר עוסקים בלתי מורשים, וכן העובדה שמדובר בריבוי מעשים שנעשו באופן שגרתי, נמשכו על פני תקופה של מספר חודשים כשיטה ודרך התנהלות קבועה, כאשר המערער פעל בניגוד עניינים ובניגוד למצופה ממנו. אף אלו סבירים, כמו בית משפט כאמור, כי נסיבות אלו מוסיפות מיד של חומרה לעבירות שביצע המערער.

139. חומרה מיוחדת מצא בית משפט השלום בכך שבמעשיו פגע המערער בערכים חברתיים וציבוריים מוגנים, כאשר הפר את חובת סודיות כלפי העוסקים ופגע בפרטיהם, דבר שיוצר תהואה של אי-נוחות בקרב הציבור, תוך שהמערער ניצל את האמון הבליי מוגבל שניתן בו במסגרת תפקידו הבכיר והיתה לו גישה למ Lagermidde. המערער פעל כשהוא מונע משיקולים זרים, ביניהם הידידות העמוקה ששררה בין אפלו לבין עוזי קלין. עוד קבע בית המשפט, כי במשעו בכל האישונים פגע המערער בערך המוסרי הרואה בעובד ציבור דוגמא ומופת להתנהגות תקינה. היבטים חמירים אלו, שעמדו בין היתר בסיס שיקוליו של בית המשפט שעה שגזר את עונשו של המערער, מקבילים עליינו.

140. במסגרת גזר הדין פירט בית משפט כאמור את שיקוליו להימנע מקבלת תסוקיר שירות מבחן, שכן המערער פרט בקשה זו בפני בית המשפט במטרה לשכנע אותו כי יש להימנע מהרשעה בעוניינו. בצדק סבר בית המשפט, כי לאור מהות העבירות וחומרתן, ובהתאם המערער בגין, אין מקום להפנותו לשירות המבחן, שכן על פי ההלכות הידועות, דין בקשתו להימנע מהרשעה - להידחות. הלכה פסוקה היא, כי הימנע מהרשעה אפשרית בהצבר שני גורמים, האחד - על ההרשעה להביא לפגעה חמורה בשיקום הנאשם, והשני - סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה מבלתי פגוע באמצעות מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 342 (1997); וע"פ 12/8528 **אלירן ציפורה נ' מדינת ישראל** (3.3.13)). סבירים אנו, כי שיקולי בית משפט כאמור בעניין זה תואמים את ההלכה הפסוקה, שכן אין מדובר בעניינו במרקלה חריג ויצא דופן המצדיק הימנע מהרשעה, ומשמעות לא היה מקום להפנות את המערער לקבלת תסוקיר שירות המבחן לתכלית האמורה. נסיף ונאמר, כי אין מדובר באדם הטוען שיקום, כי נתנו האישים הובאו בפני בית משפט כאמור, וכי לא היה אפוא צורך בתסוקיר שירות המבחן לשם כך.

141. עניין נוסף שעלה במסגרת טיעוני הצדדים, התייחס להחלטתו של בית המשפט, שעה שגזר את דין של המערער, להסתמך, בין היתר, על תיקון 113 לחוק העונשין. אמנם, הכרעת הדין בעוניינו של המערער ניתנה בטרם

נכns התיקון לתקוף, אולם בית המשפט היה רשאי במסגרת שיקוליו ב蕞ר הדין שניתן לאחר מועד כניסה התיקון לתקוף, להחיל גם את עקרונות תיקון 113 (ראה לענין זה: רע"פ 13/1587 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.3.13), בפסקה 11). מגזר דין של בית משפט השלום עולה, כי בית המשפט היה מודע לכך שהתיקון אינו חל על ענייננו. עם זאת, בחר בית המשפט, כאמור, לפעול ברוח התקון, ועל כן פרס נימוקים שונים ברוח תיקון 113 לחוק; והוא היה רשאי לעשות זאת, כאמור.

143. בסופו של יומם סבורים אנו, כי העונש שגזר בית המשפט לנו ראוי ומידתי. הוא מażן בצורה הולמת בין מכלול הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירות, ובכלל זה הנסיבות המחייבות שיפורתו לעיל, לבין נסיבותיו האישיות של המערער והנסיבות לקולא, אשר נמנעו על ידו, ובכללן: גלו של המערער, עברו הנקי, העובדה ששירת את מדינת ישראל שנים רבות ללא דופי, הפגיעה במצבו הכלכלי עקב ההיליך הפלילי שהתנהל נגדו והפגיעה במצבו המשפטי. כמו כן שקל בית המשפט את חלוף הזמן מעת ביצוע המעשים.

143. עודYZ, כי בקביעת העונש הביא בית משפט השлом בחשבונו את העובדה שהמעורבים האחרים לא הוועדו לדין פלילי; וסבירים אנו, כי בגין הדין נעשה איזון ראוי בין מצבו של המערער לעומת אלה שלא הוועדו לדין פלילי. זאת בהתחשב במעמדו של המערער וחילק שנטל ביצוע העבירות.

144. ראוי להזכיר, כי התערבות ערוכה בעונשים שנגזו על ידי הערקה הדינונית שמורה למקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית, או שניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלות והראויות (ראה: ע"פ 1880/14 **עמעש נ' מדינת ישראל** (14.11.19), בפסקה 7; וע"פ 448/14 **מדינת ישראל נ' אחולאי** (24.11.14), בפסקה 7); ואין זה, כאמור, המקרה שלפניינו.

145. סוף דבר, דין שני הערורים שהוגשו - להידחות.

כרמי מוסק, שופט

השופט י' נעם:

אני מסכימים.

יורם נעם, שופט

השופט מ' בר-עם:

אני מסכימן.

משה בר-עם, שופט

הוחלט כאמור בפסק דין של **השופט מוסק**, לדחות את שני הערעורים.

המעורער יחל לבצע את עבודות השירות, אשר נקבעו בגזר דין של בית משפט קמא, ביום 15.4.15; ובמועד האמור יתיצב במשרדי הממונה על עבודות השירות, בשעה 08:00, במפקחת גוש מרכז של שירות בתי הסוהר ברמלה, לצורך קליטה והצבה.

המציאות תמציא עותק מפסק הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ה, 05 פברואר 2015, בנסיבות בא-כח הצדדים והמעורער.

משה בר-עם, שופט

כרמי מוסק, שופט

יoram noam, שופט